

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 6ης Σεπτεμβρίου 2013*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν για να εμποδιστεί η διάδοση των πυρηνικών όπλων — Δέσμευση κεφαλαίων — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Δικαιώματα άμυνας — Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας — Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη — Επανεξέταση των ληφθέντων περιοριστικών μέτρων — Πλάνη περί την εκτίμηση — Ίση μεταχείριση — Νομική βάση — Ουσιώδεις τύποι — Αναλογικότητα»

Στις υποθέσεις T-35/10 και T-7/11,

Bank Melli Iran, με έδρα στην Τεχεράνη (Ιράν), εκπροσωπούμενη, στην υπόθεση T-35/10, από τον L. Defalque και, στην υπόθεση T-7/11, αρχικά από τους L. Defalque και S. Woog και στη συνέχεια από τους L. Defalque και C. Malherbe, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου, στην υπόθεση T-35/10, από τους M. Bishop και R. Szostak και, στην υπόθεση T-7/11, αρχικά από τους M. Bishop και G. Marhic και στη συνέχεια από τους M. Bishop και B. Driessen,

καθού,

υποστηριζόμενου από

τη **Γαλλική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues και É. Ranaivoson,

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο αρχικά από την S. BehzadI-Spencer, στη συνέχεια από τον A. Robinson και τέλος από τον A. Robinson και την H. Walker, επικουρούμενους από τη S. Lee, barrister,

παρεμβαίνοντες στην υπόθεση T-35/10,

και από

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη, στην υπόθεση T-35/10, από τη S. Boelaert και τον M. Κωνσταντινίδη και, στην υπόθεση T-7/11, από την S. Boelaert και τους M. Κωνσταντινίδη και F. Erlbacher,

παρεμβαίνουσα στις δύο υποθέσεις,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

με αντικείμενο, αφενός, αίτημα μερικής ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 1100/2009 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 2009, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση της αποφάσεως 2008/475/ΕΚ (ΕΕ L 303, σ. 31), της αποφάσεως 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσεως 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 281, σ. 81), του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1), της αποφάσεως 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 319, σ. 71), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 319, σ. 11), και του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1), και, αφετέρου, αίτημα ακυρώσεως όποιου μελλοντικού κανονισμού ή όποιας μελλοντικής αποφάσεως συμπληρώσει ή τροποποιήσει μια από τις προσβαλλόμενες πράξεις που θα είναι σε ισχύ κατά την ημερομηνία περατώσεως της προφορικής διαδικασίας,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová (εισηγήτρια), πρόεδρο, K. Jürimäe και M. van der Woude, δικαστές,
γραμματέας: N. Rosner, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 17ης Απριλίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Η προσφεύγουσα, η Bank Mellī Iran, είναι ιρανική εμπορική τράπεζα που κατέχεται από το ιρανικό κράτος.
- 2 Η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο του καθεστώτος περιοριστικών μέτρων που θεσπίστηκε για να ασκηθεί πίεση στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν προκειμένου να παύσει τόσο τις πυρηνικές δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως όσο και την ανάπτυξη συστημάτων εκτοξεύσεως πυρηνικών όπλων (συλλήβδην στο εξής: διάδοση των πυρηνικών όπλων).
- 3 Το όνομα της προσφεύγουσας ενεγράφη στον κατάλογο του παραρτήματος II της κοινής θέσεως 2007/140/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 27ης Φεβρουαρίου 2007, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 61, σ. 49), με την κοινή θέση 2008/479/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 2008, για τροποποίηση της κοινής θέσεως 2007/140 (ΕΕ L 163, σ. 43).
- 4 Συνέπεια των ανωτέρω είναι ότι το όνομα της προσφεύγουσας ενεγράφη στον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 του Συμβουλίου, της 19ης Απριλίου 2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 103, σ. 1), με την απόφαση 2008/475/ΕΚ του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 2008, περί εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ L 163, σ. 29), με αποτέλεσμα τη δέσμευση των κεφαλαίων της.

- 5 Η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγή με σκοπό, στην ουσία, την ακύρωση της εγγραφής του ονόματός της στον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007.
- 6 Με έγγραφο της 8ης και 21ης Ιουλίου 2009, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να επανεξετάσει την απόφαση εγγραφής του ονόματός της στον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007, διατείνόμενη ότι δεν εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Με έγγραφο της 8ης Ιουλίου 2009, ζήτησε, επιπλέον, πρόσβαση στον φάκελο του Συμβουλίου.
- 7 Με έγγραφο της 27ης Ιουλίου 2009, το Συμβούλιο απάντησε ότι στην προσφεύγουσα επιβλήθηκαν περιοριστικά μέτρα για τους λόγους που εκτίθενται στην απόφαση 2008/475. Το Συμβούλιο αρνήθηκε την πρόσβαση στην πρόταση για τη λήψη περιοριστικών μέτρων σχετικά με την προσφεύγουσα (στο εξής: αρχική πρόταση), με αιτιολογία τον εμπιστευτικό χαρακτήρα του εγγράφου αυτού, αλλά κοινοποίησε στην προσφεύγουσα δύο γενικής φύσεως έγγραφα σχετικά με τη διαδικασία λήψεως περιοριστικών μέτρων.
- 8 Με έγγραφο της 11ης Σεπτεμβρίου 2009, η προσφεύγουσα ζήτησε εκ νέου πρόσβαση στον φάκελο του Συμβουλίου.
- 9 Με έγγραφο της 1ης Οκτωβρίου 2009, το Συμβούλιο γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα πρόσθετους λόγους για τη λήψη των περιοριστικών μέτρων έναντι αυτής.
- 10 Η προσφυγή της προσφεύγουσας σχετικά με την εγγραφή του ονόματός της στον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007 απορρίφθηκε με την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 2009, T-390/08, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2009, σ. II-3967).
- 11 Με έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου 2009, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί των προσθέτων λόγων που γνωστοποιήθηκαν την 1η Οκτωβρίου 2009. Υποστήριξε, αφενός, ότι οι λόγοι αυτοί δεν είναι αρκούντως συγκεκριμένοι και, αφετέρου, ότι δεν αποδεικνύουν ότι εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- 12 Η εγγραφή του ονόματος της προσφεύγουσας στο παράρτημα V του κανονισμού 423/2007 διατηρήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1100/2009 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 2009, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση της αποφάσεως 2008/475 (ΕΕ L 303, σ. 31). Η αιτιολογία που παρατέθηκε είναι η εξής:

«Παρέχει ή προσπαθεί να παράσχει χρηματοοικονομική βοήθεια σε εταιρίες οι οποίες ενέχονται στην παραγωγή προϊόντων ή προμηθεύουν προϊόντα για τα πυρηνικά και πυραυλικά προγράμματα του Ιράν (ΑΙΟ, SHIG, SBIG, ΑΕΟΙ, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company και DIO). Η Τράπεζα Melli ενεργεί ως ενδιάμεσος που διευκολύνει τις ευαίσθητες δραστηριότητες του Ιράν. Έχει διευκολύνει πολυάριθμες αγορές ευαίσθητων υλικών για τα πυρηνικά και πυραυλικά προγράμματα του Ιράν. Έχει παράσχει διάφορες χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες σε οντότητες που συνδέονται με την πυρηνική και την πυραυλική βιομηχανία του Ιράν, μεταξύ άλλων άνοιγμα πιστωτικών επιστολών και διατήρηση λογαριασμών. Πολλές από τις προαναφερόμενες εταιρίες καταχωρίζονται στις αποφάσεις [...] 1737 (2006) και 1747 (2007) [του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών]. Η Τράπεζα Melli συνεχίζει να διαδραματίζει αυτό τον ρόλο, με συμπεριφορά η οποία ενισχύει και διευκολύνει τις ευαίσθητες δραστηριότητες του Ιράν. Χρησιμοποιώντας τις τραπεζικές της σχέσεις, συνεχίζει να παρέχει ενίσχυση και χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες σε οντότητες που περιλαμβάνονται στους καταλόγους των ΗΕ και της ΕΕ σε σχέση με τις δραστηριότητες αυτές. Ενεργεί επίσης εξ ονόματος και σύμφωνα με τις οδηγίες των οντοτήτων αυτών, συμπεριλαμβανομένης της Τράπεζας Sepah, που συχνά ενεργούν μέσω των θυγατρικών και των συνεταίρων τους.»

- 13 Με έγγραφο της 18ης Νοεμβρίου 2009, το Συμβούλιο πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι διατηρήθηκε η εγγραφή του ονόματός της στο παράρτημα V του κανονισμού 423/2007. Διευκρίνισε ότι οι παρατηρήσεις που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα δεν δικαιολογούν την άρση των περιοριστικών μέτρων, δεδομένης της στηρίξεως που προσέφερε για τη διάδοση των πυρηνικών όπλων παρέχοντας χρηματοοικονομικές υπηρεσίες στις οντότητες που μετείχαν στη διάδοση αυτή. Όσον αφορά τις αιτήσεις προσβάσεως στον φάκελο, το Συμβούλιο, αφενός, επανέλαβε ότι η αρχική πρόταση είναι εμπιστευτική. Αφετέρου, διαβίβασε στην προσφεύγουσα κείμενο της προτάσεως λήψεως περιοριστικών μέτρων από το οποίο είχαν απαλειφθεί τα εμπιστευτικά χωρία και το οποίο αφορούσε τους πρόσθετους λόγους που γνωστοποιήθηκαν την 1η Οκτωβρίου 2009 (στο εξής: συμπληρωματική πρόταση).
- 14 Με έγγραφο της 14ης Δεκεμβρίου 2009, η προσφεύγουσα ζήτησε, αφενός, ακρόαση και, αφετέρου, πλήρη πρόσβαση στον φάκελο του Συμβουλίου. Με έγγραφο της 20ής Ιανουαρίου 2010, το Συμβούλιο απάντησε, αφενός, ότι πραγματοποιήθηκε ακρόαση της προσφεύγουσας η οποία του υπέβαλε τις παρατηρήσεις της. Αφετέρου, επανέλαβε ότι η αρχική πρόταση είναι εμπιστευτική.
- 15 Με την έκδοση της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσεως 2007/140 (ΕΕ L 195, σ. 39, διορθωτικό ΕΕ L 197, σ. 19), το όνομα της προσφεύγουσας περιελήφθη στον κατάλογο του παραρτήματος II της εν λόγω αποφάσεως. Η αιτιολογία που παρατέθηκε σχετικά με την προσφεύγουσα είναι ίδια με εκείνη που παρατέθηκε στον κανονισμό 1100/2009.
- 16 Η εγγραφή του ονόματος της προσφεύγουσας στον παράρτημα V του κανονισμού 423/2007 δεν επηρεάστηκε από την έναρξη ισχύος του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ L 195, σ. 25).
- 17 Με έγγραφο της 15ης Σεπτεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα υπέβαλε στο Συμβούλιο τις παρατηρήσεις της σχετικά με τη διατήρηση των περιοριστικών μέτρων που την αφορούν. Επανέλαβε, με την ευκαιρία αυτή, τις αιτήσεις της περί ακροάσεως και προσβάσεως στον φάκελο του Συμβουλίου.
- 18 Η εγγραφή του ονόματος της προσφεύγουσας στο παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413 διατηρήθηκε με την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81).
- 19 Με την κατάργηση του κανονισμού 423/2007 με τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 281, σ. 1), το όνομα της προσφεύγουσας περιελήφθη από το Συμβούλιο στο παράρτημα VIII του τελευταίου κανονισμού.
- 20 Η αιτιολογία που η απόφαση 2010/644 και ο κανονισμός 961/2010 παραθέτουν σχετικά με την προσφεύγουσα είναι η ίδια με την αιτιολογία που παρατέθηκε στην απόφαση 2009/1100.
- 21 Με έγγραφο της 28ης Οκτωβρίου 2010, το Συμβούλιο πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι διατηρήθηκε η εγγραφή του ονόματός της στον κατάλογο του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και ότι το όνομά της περιελήφθη στον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Διευκρίνισε, συναφώς, ότι δεν υπάρχουν νέα στοιχεία που να δικαιολογούν την άρση των περιοριστικών μέτρων που αφορούν την προσφεύγουσα και ότι τα τελευταία δεν στηρίχθηκαν σε άλλα πληροφοριακά στοιχεία εκτός από τα έγγραφα που είχαν προηγουμένως κοινοποιηθεί.
- 22 Με έγγραφο της 28ης Ιουλίου 2010, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο να επανεξετάσει την απόφαση διατηρήσεώς της στον κατάλογο του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και σε αυτόν του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Επανέλαβε ότι δεν εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

- 23 Με απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, C-548/09 P, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2011, σ. I-11381), το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως που η προσφεύγουσα είχε καταθέσει κατά της προαναφερθείσας στη σκέψη 10 αποφάσεως της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου.
- 24 Η εγγραφή του ονόματος της προσφεύγουσας στο παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413 και στο παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010 δεν επηρεάστηκε από την έναρξη ισχύος της αποφάσεως 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 319, σ. 71), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 319, σ. 11).
- 25 Με έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι διατηρήθηκε η εγγραφή του ονόματός της στους καταλόγους του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Διαπίστωσε ότι οι παρατηρήσεις που η προσφεύγουσα είχε υποβάλει στις 28 Ιουλίου 2011 δεν δικαιολογούν την άρση των περιοριστικών μέτρων.
- 26 Με έγγραφο της 16ης Ιανουαρίου 2012, η προσφεύγουσα ζήτησε πρόσβαση στις αποδείξεις σχετικά με τη λήψη των περιοριστικών μέτρων που την αφορούν και τη διατήρησή τους. Το Συμβούλιο απάντησε με έγγραφο της 21ης Φεβρουαρίου 2012, στο οποίο επισυνάφθηκαν τρία έγγραφα σχετικά με την επανεξέταση των περιοριστικών μέτρων.
- 27 Με την κατάργηση του κανονισμού 961/2010 με τον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 88, σ. 1), το όνομα της προσφεύγουσας περιελήφθη από το Συμβούλιο στον κατάλογο του παραρτήματος IX του τελευταίου κανονισμού. Η αιτιολογία που παρατίθεται σχετικά με την προσφεύγουσα είναι ίδια με αυτή που περιλαμβάνεται στον κανονισμό 1100/2009.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 28 Με εισαγωγικό της δίκης έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Ιανουαρίου 2010, η προσφεύγουσα άσκησε την προσφυγή στην υπόθεση T-35/10, με σκοπό τη μερική ακύρωση του κανονισμού 1100/2009.
- 29 Με διάταξη του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 4ης Μαΐου 2010, η διαδικασία στην υπόθεση T-35/10 ανεστάλη μέχρι τη δημοσίευση της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-548/09 P, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου.
- 30 Με έγγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου αντιστοίχως στις 17 και 28 Μαΐου και στις 7 Ιουνίου 2010, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η Γαλλική Δημοκρατία και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας ζήτησαν να παρέμβουν υπέρ του Συμβουλίου στην υπόθεση T-35/10.
- 31 Δεδομένου ότι τροποποιήθηκε η σύνθεση των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο τέταρτο τμήμα, στο οποίο, κατά συνέπεια, ανατέθηκε η υπόθεση T-35/10.
- 32 Με εισαγωγικό της δίκης έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Ιανουαρίου 2011, η προσφεύγουσα άσκησε την προσφυγή στην υπόθεση T-7/11, με σκοπό, μεταξύ άλλων, τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010.

- 33 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Απριλίου 2011, η Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου στην υπόθεση T-7/11. Με διάταξη της 9ης Ιουνίου 2011, η πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου δέχθηκε την αίτηση αυτή.
- 34 Στις 24 Νοεμβρίου 2011, το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) ζήτησε από τους διαδίκους, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται από το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να του υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των συνεπειών που πρέπει να συναχθούν, στην υπόθεση T-35/10, από την προαναφερθείσα στη σκέψη 23 απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν στην αίτηση αυτή.
- 35 Με διάταξη της 8ης Φεβρουαρίου 2012, η πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου δέχθηκε τις αιτήσεις της Επιτροπής, της Γαλλικής Δημοκρατίας και του Ηνωμένου Βασιλείου να παρέμβουν υπέρ του Συμβουλίου στην υπόθεση T-35/10.
- 36 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Φεβρουαρίου 2012, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της στην υπόθεση T-7/11 κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2011/783, του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011, της αποφάσεως 2012/35/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου 2012, για τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 19, σ. 22), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 54/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου 2012, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 19, σ. 1), και του κανονισμού (ΕΕ) 56/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου 2012, για τροποποίηση του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 19, σ. 10).
- 37 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Ιουλίου 2012, η προσφεύγουσα, αφενός, προσάρμοσε τα αιτήματά της στην υπόθεση T-7/11 κατόπιν της εκδόσεως του κανονισμού 267/2012. Αφετέρου, ζήτησε την ακύρωση όποιου μελλοντικού κανονισμού ή όποιας μελλοντικής αποφάσεως συμπληρώσει ή τροποποιήσει μια από τις προσβαλλόμενες πράξεις που θα είναι σε ισχύ κατά την ημερομηνία περατώσεως της προφορικής διαδικασίας.
- 38 Με διάταξη της προέδρου του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 5ης Μαρτίου 2013, οι υποθέσεις T-35/10 και T-8/11 ενώθηκαν προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 39 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, έθεσε γραπτώς ερωτήσεις στους διαδίκους. Οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 40 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις γραπτές και προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 17ης Απριλίου 2013.
- 41 Με τα δικόγρατά της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει το σημείο 4 του μέρους Β του παραρτήματος του κανονισμού 1100/2009, το σημείο 5 του μέρους Β του παραρτήματος της αποφάσεως 2010/644, το σημείο 5 του μέρους Β του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010, την απόφαση 2011/783, τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011, την απόφαση 2012/35, τον εκτελεστικό κανονισμό 54/2012, τον κανονισμό 56/2012 και το σημείο 5 του μέρους Ι.Β του παραρτήματος ΙΧ του κανονισμού 267/2012, κατά το μέρος που οι πράξεις αυτές την αφορούν·
 - να ακυρώσει τις αποφάσεις του Συμβουλίου που κοινοποιήθηκαν με έγγραφα του τελευταίου της 18ης Νοεμβρίου 2009, της 28ης Οκτωβρίου 2010 και της 5ης Δεκεμβρίου 2011·

- να κηρύξει το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της αποφάσεως 2010/413 και το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010 ανεφάρμοστα επ' αυτής·
 - να ακυρώσει όποιον μελλοντικό κανονισμό ή όποια μελλοντική απόφαση συμπληρώσει ή τροποποιήσει μια από τις προσβαλλόμενες πράξεις που θα είναι σε ισχύ κατά την ημερομηνία περατώσεως της προφορικής διαδικασίας·
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 42 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα, αφενός, παραιτήθηκε από την προσφυγή της κατά το μέρος που αφορά την ακύρωση της αποφάσεως 2012/35, του εκτελεστικού κανονισμού 54/2012 και του κανονισμού 56/2012. Αφετέρου, εξέθεσε ότι στην πραγματικότητα το δεύτερο αίτημά της συγχέεται με το πρώτο αίτημά της και ότι, κατά συνέπεια, παραιτείται από την προσφυγή της κατά το μέρος που αφορά την ακύρωση των εγγράφων της 18ης Νοεμβρίου 2009, της 28ης Οκτωβρίου 2010 και της 5ης Δεκεμβρίου 2011.
- 43 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει τις προσφυγές·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 44 Το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή στην υπόθεση T-35/10.
- 45 Η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή στην υπόθεση T-35/10 και να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 46 Κατ' αρχάς, λαμβανομένης υπόψη της συνάφειας των υποθέσεων T-35/10 και T-7/11, το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει να τις ενώσει προς έκδοση κοινής αποφάσεως, βάσει του άρθρου 50 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 47 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι το τρίτο αίτημα, με το οποίο ζητείται να κηρυχθούν ανεφάρμοστα επί της προσφεύγουσας το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της αποφάσεως 2010/413 και το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010, στην πραγματικότητα συγχέεται με τα επιχειρήματα με τα οποία αμφισβητείται η νομιμότητα της αποφάσεως 2010/413 και του κανονισμού 961/2010, τα οποία προβλήθηκαν προς στήριξη του πρώτου αιτήματος της προσφεύγουσας. Κατά συνέπεια, το τρίτο αίτημα δεν χρειάζεται να εξεταστεί αυτοτελώς από το Γενικό Δικαστήριο.
- 48 Προς στήριξη του πρώτου αιτήματός της, η προσφεύγουσα διατύπωσε τους ακόλουθους λόγους ακυρώσεως:
- τον πρώτο λόγο ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και τον τρίτο λόγο ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τους οποίους προβάλλονται παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και παράβαση της υποχρεώσεως του Συμβουλίου να επανεξετάσει υπό το πρίσμα των υποβληθεισών παρατηρήσεων τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν·

- τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τους οποίους προβάλλεται πλάνη περί την εκτίμηση κατά το μέρος που το Συμβούλιο θεώρησε ότι η προσφεύγουσα εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων·
 - τον τρίτο λόγο ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10, με τον οποίο προβάλλονται παράβαση ουσιωδών τύπων και πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά τη νομική βάση του κανονισμού 1100/2009, και τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τον οποίο προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά τη νομική βάση της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010·
 - τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τους οποίους προβάλλονται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας λόγω του ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη τις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών·
 - τον πρώτο λόγο ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τον οποίο προβάλλονται παράβαση του άρθρου 215 ΣΛΕΕ και του άρθρου 40 ΣΕΕ, καθώς και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως·
 - τον έκτο λόγο ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 23, παράγραφος 4, του κανονισμού 267/2012.
- 49 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα ανέφερε, επιπλέον, ότι ο κανονισμός 267/2012 δεν της κοινοποιήθηκε ατομικά.
- 50 Το Συμβούλιο, η Γαλλική Δημοκρατία, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή αμφισβητούν το βάσιμο των λόγων ακυρώσεως.
- 51 Επιπλέον, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η προσφεύγουσα αποτελεί προέκταση του ιρανικού κράτους και, κατά συνέπεια, απαραδέκτως επικαλείται υπέρ αυτής τις προστασίες και εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα. Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι απαράδεκτο είναι επίσης το τέταρτο αίτημα της προσφεύγουσας.
- 52 Πέραν των ισχυρισμών και των επιχειρημάτων των διαδίκων, πρέπει να εξεταστεί το παραδεκτό των προσαρμογών των αιτημάτων της προσφεύγουσας.

Επί του παραδεκτού

Επί των προσαρμογών των αιτημάτων της προσφεύγουσας

- 53 Κατά τη νομολογία, όταν απόφαση ή κανονισμός που αφορά άμεσα και ατομικά έναν ιδιώτη αντικαθίσταται, κατά τη διάρκεια της δίκης, από πράξη με το ίδιο αντικείμενο, η πράξη αυτή πρέπει να θεωρείται νέο στοιχείο που παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματά του και τους λόγους του ακυρώσεως. Πράγματι, θα ήταν αντίθετο προς την ορθή απονομή της δικαιοσύνης και την οικονομία της δίκης να υποχρεωθεί ο προσφεύγων να ασκήσει νέα προσφυγή. Επιπλέον, θα ήταν άδικο να έχει το καθού θεσμικό όργανο τη δυνατότητα, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αιτιάσεις που περιέχει η προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιον του δικαστή της Ένωσης κατά μιας πράξεως, να προσαρμόσει την προσβαλλόμενη πράξη ή να την αντικαταστήσει με άλλη και να επικαλεστεί, κατά τη διάρκεια της δίκης, αυτή την τροποποίηση ή αντικατάσταση για να στερήσει τον αντιδικο από τη δυνατότητα να επεκτείνει στη μεταγενέστερη πράξη τα αρχικά του αιτήματα και τους αρχικούς του λόγους ακυρώσεως ή να διατυπώσει πρόσθετα αιτήματα και

πρόσθετους λόγους ακυρώσεως της πράξεως αυτής (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 2008, T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-3019, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 54 Το ίδιο συμπέρασμα ισχύει όσον αφορά τις πράξεις, όπως η απόφαση 2011/783 και ο εκτελεστικός κανονισμός 1245/2011, οι οποίες, χωρίς να καταργήσουν προγενέστερη πράξη, διατηρούν την εγγραφή μιας οντότητας στους καταλόγους των οντοτήτων τις οποίες αφορούν περιοριστικά μέτρα, κατόπιν διαδικασίας επανεξετάσεως ρητώς επιβαλλόμενης από την εφαρμοστέα ρύθμιση.
- 55 Παρά ταύτα, για να είναι παραδεκτή, αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων της προσφυγής πρέπει να υποβληθεί εντός της κατά το άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, η εν λόγω προθεσμία ασκήσεως προσφυγής είναι δημοσίας τάξεως και πρέπει να εφαρμόζεται από τον δικαστή της Ένωσης προκειμένου να διαφυλάσσεται η ασφάλεια δικαίου και να τηρείται η ισότητα των υποκειμένων δικαίου ενώπιον του νόμου (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Ιανουαρίου 2007, C-229/05 P, PKK και KKK κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. I-439, σκέψη 101). Έτσι, του δικαστή έργο είναι να εξακριβώσει, εν ανάγκη αυτεπαγγέλτως, αν τηρήθηκε η προθεσμία αυτή (βλ. διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 2012, Ben Ali κατά Συμβουλίου, T-301/11, σκέψη 16).
- 56 Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, η αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας συνεπάγεται ότι το θεσμικό όργανο της Ένωσης που λαμβάνει ατομικά περιοριστικά μέτρα έναντι προσώπου ή οντότητας γνωστοποιεί τους λόγους για τους οποίους τα μέτρα αυτά είναι βάσιμα, είτε κατά τον χρόνο λήψεως των μέτρων αυτών είτε, τουλάχιστον, το ταχύτερο δυνατόν μετά τη λήψη τους, για να παράσχει στα πρόσωπα αυτά ή στις οντότητες αυτές τη δυνατότητα να ασκήσουν το δικαίωμά τους προσφυγής (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα στη σκέψη 23 απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 57 Επομένως, η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως πράξεως επιβάλλουσας περιοριστικά μέτρα έναντι προσώπου ή οντότητας αρχίζει μόνον από την ημερομηνία κοινοποίησεως της πράξεως αυτής στον ενδιαφερόμενο. Ομοίως, η προθεσμία για την υποβολή αιτήσεως επεκτάσεως των αιτημάτων και των λόγων ακυρώσεως σε πράξη η οποία διατηρεί τα μέτρα αυτά αρχίζει μόνον από την ημερομηνία κοινοποίησεως της νέας αυτής πράξεως στο πρόσωπο ή στην οντότητα που αφορά η πράξη αυτή.
- 58 Εν προκειμένω, αφενός, η απόφαση 2011/783 και ο εκτελεστικός κανονισμός 1245/2011 κοινοποιήθηκαν ατομικά στην προσφεύγουσα με έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011. Κατά συνέπεια, η αφορώσα τις τελευταίες πράξεις αίτηση της 15ης Φεβρουαρίου 2012 για την προσαρμογή των αιτημάτων της προσφυγής υποβλήθηκε εντός της δίμηνης προθεσμίας του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, παρεκτεινόμενης κατά δέκα ημέρες λόγω αποστάσεως σύμφωνα με το άρθρο 102, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 59 Αφετέρου, ο κανονισμός 267/2012 δεν κοινοποιήθηκε ατομικά στην προσφεύγουσα, μολονότι το Συμβούλιο γνώριζε τη διεύθυνσή της. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν άρχισε να τρέχει η προθεσμία προσαρμογής των αιτημάτων της προσφεύγουσας όσον αφορά τον κανονισμό 267/2012, οπότε η από 30 Ιουλίου 2012 αίτηση της προσφεύγουσας δεν δύναται να θεωρηθεί εκπρόθεσμη.
- 60 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, συνάγεται ότι η προσφεύγουσα παραδεκτώς ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως 2011/783, του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και του κανονισμού 267/2012.

Επί του αιτήματος να ακυρωθεί όποιος μελλοντικός κανονισμός ή όποια μελλοντική απόφαση συμπληρώσει ή τροποποιήσει μια από τις προσβαλλόμενες πράξεις και θα βρίσκεται σε ισχύ κατά την ημερομηνία περατώσεως της προφορικής διαδικασίας

- 61 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το παραδεκτό του τετάρτου αιτήματος της προσφεύγουσας, με το οποίο ζητείται η ακύρωση όποιου μελλοντικού κανονισμού ή όποιας μελλοντικής αποφάσεως συμπληρώσει ή τροποποιήσει μια από τις προσβαλλόμενες πράξεις και θα βρίσκεται σε ισχύ κατά την ημερομηνία περατώσεως της προφορικής διαδικασίας.
- 62 Συναφώς, κατά τη νομολογία, το Γενικό Δικαστήριο δύναται να επιληφθεί μόνον αιτήματος για την ακύρωση υπαρκτής και βλαπτικής πράξεως. Επομένως, μολονότι στην προσφεύγουσα δύναται να επιτραπεί να αναδιατυπώσει τα αιτήματά της έτσι ώστε αυτά να αφορούν την ακύρωση των πράξεων που κατά τη διάρκεια της δίκης αντικατέστησαν τις αρχικώς προσβληθείσες πράξεις, παρά ταύτα η λύση αυτή δεν δύναται να καταστήσει δυνατό τον θεωρητικό έλεγχο της νομιμότητας υποθετικών πράξεων που δεν έχουν ακόμη εκδοθεί (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 2006, T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4665, σκέψη 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 63 Υπό τις συνθήκες αυτές, το τέταρτο αίτημα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

Επί της ουσίας

Επί της δυνατότητας της προσφεύγουσας να επικαλεστεί τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα

- 64 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή διατείνουν ότι, με γνώμονα το δίκαιο της Ένωσης, νομικά πρόσωπα που αποτελούν προεκτάσεις τρίτων κρατών δεν δύναται να επικαλεστούν τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα. Εφόσον η προσφεύγουσα είναι, κατ' αυτούς, προέκταση του ιρανικού κράτους, ο κανόνας αυτός έχει εφαρμογή επ' αυτής.
- 65 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ούτε ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 389) ούτε το πρωτογενές δίκαιο της Ένωσης περιέχουν διατάξεις αποκλείουσες από το ευεργέτημα της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων τα νομικά πρόσωπα που αποτελούν προεκτάσεις κρατών. Αντιθέτως, οι διατάξεις του εν λόγω Χάρτη που ασκούν επιρροή όσον αφορά τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα, και ιδίως τα άρθρα του 17, 41 και 47, εγγυώνται τα δικαιώματα «κάθε προσώπου», διατύπωση που καταλαμβάνει νομικά πρόσωπα όπως η προσφεύγουσα.
- 66 Παρά ταύτα, στο πλαίσιο αυτό, το Συμβούλιο και η Επιτροπή επικαλούνται το άρθρο 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), κατά το οποίο δεν είναι παραδεκτές οι προσφυγές που ασκούνται ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου από κυβερνητικούς οργανισμούς.
- 67 Πάντως, αφενός, το άρθρο 34 της ΕΣΔΑ αποτελεί δικονομική διάταξη που δεν έχει εφαρμογή στις διαδικασίες ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Αφετέρου, κατά τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, ο σκοπός της διατάξεως αυτής είναι να αποτραπεί το ενδεχόμενο ένα κράτος μέρος της ΕΣΔΑ να είναι συγχρόνως προσφεύγων και καθού ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου (βλ., στην ίδιο πνεύμα, ΕΔΔΑ, απόφαση Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran κατά Τουρκίας της 13ης Δεκεμβρίου 2007, Recueil des arrêts et décisions 2007-V, § 81). Η συλλογιστική αυτή δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

- 68 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή διατείνονται επίσης ότι ο κανόνας τον οποίο επικαλούνται δικαιολογείται από το γεγονός ότι ένα κράτος είναι εγγυητής του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο έδαφός του, αλλά δεν δύναται να απολαύει τέτοιων δικαιωμάτων.
- 69 Παρά ταύτα, ακόμη και αν υποθεθεί ότι αυτός ο δικαιολογητικός λόγος ισχύει σε μια εσωτερική κατάσταση, το γεγονός ότι ένα κράτος είναι ο εγγυητής του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο έδαφός του δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά την έκταση των δικαιωμάτων των οποίων δύναται να απολαύουν στο έδαφος τρίτων κρατών νομικά πρόσωπα που αποτελούν προέκταση του ίδιου κράτους.
- 70 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, πρέπει να θεωρηθεί ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν περιέχει κανόνα ο οποίος εμποδίζει νομικά πρόσωπα που αποτελούν προεκτάσεις τρίτων κρατών να επικαλεστούν υπέρ του εαυτού τους τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα. Κατά συνέπεια, τα εν λόγω πρόσωπα δύναται να επικαλεστούν ενώπιον του δικαστή της Ένωσης τα δικαιώματα αυτά αρκεί να είναι συμβατά με την ιδιότητά τους ως νομικών προσώπων.
- 71 Άλλωστε και ούτως ή άλλως, το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν προέβαλαν στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι η προσφεύγουσα είναι πράγματι προέκταση του ιρανικού κράτους, δηλαδή οντότητα που μετέχει στην άσκηση δημόσιας εξουσίας ή διαχειρίζεται μια δημόσια υπηρεσία υπό τον έλεγχο των αρχών (βλ., στο ίδιο πνεύμα, ΕΔΔΑ, προαναφερθείσα στη σκέψη 67 απόφαση *Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran κατά Τουρκίας*, § 79).
- 72 Συναφώς, κατ' αρχάς, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα διαχειρίζεται μια δημόσια υπηρεσία υπό τον έλεγχο των ιρανικών αρχών, εφόσον παρέχει χρηματοοικονομικές υπηρεσίες που είναι αναγκαίες για τη λειτουργία της ιρανικής οικονομίας. Πάντως, δεν αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι οι εν λόγω υπηρεσίες αντιπροσωπεύουν εμπορικές δραστηριότητες που ασκούνται σε ανταγωνιστικό τομέα και υπόκεινται στο κοινό δίκαιο. Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι οι εν λόγω δραστηριότητες είναι αναγκαίες για τη λειτουργία της οικονομίας ενός κράτους δεν τους προσδίδει, από μόνο του, την ιδιότητα της δημόσιας υπηρεσίας.
- 73 Στη συνέχεια, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι η προσφεύγουσα εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων αποδεικνύει ότι μετέχει στην άσκηση δημόσιας εξουσίας. Πάντως, προβάλλοντας τα ανωτέρω, η Επιτροπή λαμβάνει ως προκείμενη σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά μια περίπτωση της οποίας το υποστατό αμφισβητείται από την προσφεύγουσα και η οποία βρίσκεται στο επίκεντρο των συζητήσεων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Επιπλέον, η φερόμενη εμπλοκή της προσφεύγουσας στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, όπως εκτίθεται στις προσβαλλόμενες πράξεις, δεν εμπίπτει στην άσκηση των κρατικών εξουσιών, αλλά συνίσταται σε εμπορικές συναλλαγές που πραγματοποιούνται με οντότητες οι οποίες μετέχουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Επομένως, το επιχείρημα αυτό δεν δικαιολογεί τον χαρακτηρισμό της προσφεύγουσας ως προεκτάσεως του ιρανικού κράτους.
- 74 Τέλος, η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφεύγουσα είναι προέκταση του ιρανικού κράτους λόγω της συμμετοχής του τελευταίου στο μετοχικό της κεφάλαιο. Πάντως, το γεγονός αυτό δεν συνεπάγεται, από μόνο του, ότι η προσφεύγουσα μετέχει στην άσκηση δημόσιας εξουσίας ή διαχειρίζεται μια δημόσια υπηρεσία.
- 75 Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω, συνάγεται ότι η προσφεύγουσα δύναται να επικαλεστεί υπέρ αυτής τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και του τρίτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τους οποίους προβάλλονται παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και παράβαση της υποχρέωσης του Συμβουλίου να επανεξετάσει υπό το πρίσμα των υποβληθεισών παρατηρήσεων τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν

- 76 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, στο πλαίσιο της εκδόσεως των προσβαλλόμενων πράξεων, το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, προσέβαλε τα δικαιώματά της άμυνας και παρέβη την υποχρέωση να επανεξετάσει υπό το πρίσμα των υποβληθεισών παρατηρήσεων τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν. Επιπλέον, οι πλημμέλειες αυτές συνεπάγονται προσβολή του δικαιώματός της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- 77 Το Συμβούλιο, η Γαλλική Δημοκρατία, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή αμφισβητούν το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.
- 78 Πρέπει να υπομνησθεί, πρώτον, ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας βλαπτικής πράξεως, όπως η υποχρέωση αυτή προβλέπεται στο άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και, ειδικότερα εν προκειμένω, στο άρθρο 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413, στο άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007, στο άρθρο 36, παράγραφος 3, του κανονισμού 961/2010 και στο άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 267/2012, σκοπό έχει, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκή στοιχεία ως προς το αν η πράξη είναι βάσιμη ή αν ενδεχομένως έχει ελάττωμα το οποίο καθιστά δυνατό να αμφισβητηθεί το κύρος της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στον τελευταίο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας της πράξεως αυτής. Η ως άνω υποχρέωση αιτιολογήσεως αποτελεί ουσιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης από την οποία χωρεί παρέκκλιση μόνο για επιτακτικούς λόγους. Επομένως, η αιτιολογία πρέπει, κατ' αρχήν, να γνωστοποιηθεί στον ενδιαφερόμενο συγχρόνως με τη βλαπτική γι' αυτόν πράξη, η δε έλλειψή της δεν δύναται να καλυφθεί από το ότι ο ενδιαφερόμενος έλαβε γνώση της αιτιολογίας της πράξεως αυτής κατά τη διάρκεια της δίκης ενώπιον του δικαστή της Ένωσης (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα στη σκέψη 10 απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 80 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 79 Επομένως, εκτός αν επιτακτικοί λόγοι αναγόμενοι στην ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή απορρέοντες από τις διεθνείς σχέσεις τους αντιτίθενται στη γνωστοποίηση ορισμένων στοιχείων, το Συμβούλιο οφείλει να γνωστοποιήσει σε μια οντότητα την οποία αφορούν περιοριστικά μέτρα τους συγκεκριμένους και ακριβείς λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι πρέπει να ληφθούν τα μέτρα αυτά. Έτσι, οφείλει να εκθέσει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η νόμιμη δικαιολόγηση των περί ων πρόκειται μέτρων και τις σκέψεις που το οδήγησαν να τα λάβει (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα στη σκέψη 10 απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 81 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 80 Επιπλέον, η αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της επίμαχης πράξεως και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να αξιολογείται σε συνάρτηση με τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, και ιδίως το περιεχόμενο της πράξεως, τη φύση των προσβαλλόμενων λόγων και το συμφέρον για σχετικές εξηγήσεις που μπορεί να έχουν οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν απαιτείται να προσδιορίζει η αιτιολογία όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που ασκούν επιρροή, δεδομένου ότι η επάρκεια μιας αιτιολογίας πρέπει να αξιολογείται με γνώμονα όχι μόνον το κείμενο της πράξεως αυτής, αλλά και το πλαίσιο της καθώς και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό θέμα. Ειδικότερα, βλαπτική πράξη είναι αρκούντως αιτιολογημένη όταν εκδόθηκε σε πλαίσιο γνωστό στον ενδιαφερόμενο, το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το

περιεχόμενο του μέτρου που ελήφθη έναντι αυτού (βλ. προαναφερθείσα στη σκέψη 10 απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 82 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 81 Δεύτερον, κατά πάγια νομολογία, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, και ιδίως του δικαιώματος ακροάσεως, σε κάθε διαδικασία που κινείται κατά μιας οντότητας και δύναται να καταλήξει σε βλαπτική γι' αυτήν πράξη, συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης και πρέπει να διασφαλίζεται, ακόμη και ελλείψει οποιασδήποτε ρυθμίσεως σχετικής με την εν λόγω διαδικασία (προαναφερθείσα στη σκέψη 10 απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 91).
- 82 Η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας επιτάσσει, αφενός, να γνωστοποιηθούν στην ενδιαφερόμενη οντότητα τα στοιχεία που γίνονται δεκτά εις βάρος της προς στήριξη της βλαπτικής γι' αυτήν πράξεως. Αφετέρου, πρέπει να της παρασχεθεί η δυνατότητα να υποστηρίξει λυσιτελώς την άποψή της σχετικά με τα στοιχεία αυτά (βλ., κατ' αναλογία, προαναφερθείσα στη σκέψη 62 απόφαση Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 93).
- 83 Επομένως, όταν πρόκειται για μια πρώτη πράξη με την οποία δεσμεύονται τα κεφάλαια μιας οντότητας, η γνωστοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων πρέπει να γίνει είτε συγχρόνως με την έκδοση της περί ης πρόκειται πράξεως είτε το ταχύτερο δυνατόν μετά την έκδοσή της, εκτός αν αντιτίθενται σε αυτό επιτακτικοί λόγοι αναγόμενοι στην ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή απορρέοντες από τις διεθνείς σχέσεις τους. Κατόπιν αιτήσεως της περί ης πρόκειται οντότητας, η τελευταία έχει επίσης το δικαίωμα να υποστηρίξει την άποψή της σχετικά με τα στοιχεία αυτά, άπαξ εκδόθηκε η πράξη. Υπό τις ίδιες επιφυλάξεις, πριν από κάθε μεταγενέστερη απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων πρέπει, κατ' αρχήν, να έχει γίνει γνωστοποίηση των νέων επιβαρυντικών στοιχείων και να έχει εκ νέου παρασχεθεί στην περί ης πρόκειται οντότητα η δυνατότητα να υποστηρίξει την άποψή της (βλ., κατ' αναλογία, προαναφερθείσα στη σκέψη 62 απόφαση Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 137).
- 84 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι, όταν έχουν γνωστοποιηθεί αρκούντως ακριβείς πληροφορίες που παρέχουν στην περί ης πρόκειται οντότητα τη δυνατότητα να γνωστοποιήσει λυσιτελώς την άποψή της σχετικά με τα στοιχεία που δέχεται εις βάρος της το Συμβούλιο, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας δεν συνεπάγεται ότι το θεσμικό αυτό όργανο οφείλει να παράσχει με δική του πρωτοβουλία πρόσβαση στα έγγραφα που περιέχει ο φάκελός του. Μόνον κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερόμενου μέρους, το Συμβούλιο οφείλει να παράσχει πρόσβαση σε όλα τα μη εμπιστευτικά διοικητικά έγγραφα που αφορούν το επίμαχο μέτρο (βλ. προαναφερθείσα στη σκέψη 10 απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 97 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 85 Τρίτον, η αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, η οποία απορρέει από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και κατοχυρώνεται με τα άρθρα 6 και 13 της ΕΣΔΑ, καθώς και με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου συνεπάγεται ότι το θεσμικό όργανο οφείλει να γνωστοποιήσει στην περί ης πρόκειται οντότητα τους λόγους ενός περιοριστικού μέτρου, στο μέτρο του δυνατού, είτε κατά τον χρόνο λήψεως του εν λόγω μέτρου είτε, τουλάχιστον, το ταχύτερο δυνατόν μετά τη λήψη του, προκειμένου να παρασχεθεί στην εν λόγω οντότητα η δυνατότητα να ασκήσει εμπροθέσμως το δικαίωμά της προσφυγής. Πράγματι, η τήρηση της ως άνω υποχρεώσεως γνωστοποιήσεως των λόγων αυτών είναι αναγκαία τόσο για να παρασχεθεί στους αποδέκτες των περιοριστικών μέτρων η δυνατότητα να προασπίσουν τα δικαιώματά τους υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες και να αποφασίσουν με πλήρη γνώση της υποθέσεως αν είναι χρήσιμο να προσφύγουν στον δικαστή της Ένωσης, όσο και για να παρασχεθεί στον τελευταίο πλήρης δυνατότητα ασκήσεως του ελέγχου νομιμότητας της επίμαχης πράξεως ο οποίος αποτελεί έργο του (βλ., στο ίδιο πνεύμα και κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6351, σκέψεις 335 έως 337 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

– Επί της υποχρέωσης αιτιολογήσεως

- 86 Κατά την προσφεύγουσα, η αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων είναι ανεπαρκής. Συγκεκριμένα, η αιτιολογία που παρατίθεται στον κανονισμό 1100/2009, η πρόσθετη αιτιολογία που της γνωστοποιήθηκε την 1η Οκτωβρίου 2009 καθώς και η αιτιολογία που παρατίθεται στις μεταγενέστερες προσβαλλόμενες πράξεις είναι αόριστες και ανακριβείς, οπότε δεν είναι σε θέση να τις εξακριβώσει και να απαντήσει σε αυτές.
- 87 Το Συμβούλιο, η Γαλλική Δημοκρατία, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή αμφισβητούν το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.
- 88 Πρέπει να υπομνησθεί ότι την προσφεύγουσα αφορούν περιοριστικά μέτρα από τις 23 Ιουνίου 2008. Μεταξύ της ημερομηνίας αυτής και της ημερομηνίας εκδόσεως της πρώτης από τις προσβαλλόμενες πράξεις, δηλαδή της 17ης Νοεμβρίου 2009, διάφορα έγγραφα αντηλλάγησαν μεταξύ της προσφεύγουσας και του Συμβουλίου, στα οποία περιλαμβάνεται το έγγραφο του τελευταίου της 1ης Οκτωβρίου 2009 με το οποίο γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα πρόσθετους λόγους για τη λήψη των περιοριστικών μέτρων που την αφορούν. Το έγγραφο αυτό εντάσσεται στο πλαίσιο της εκδόσεως των προσβαλλόμενων πράξεων στις υπό κρίση υποθέσεις και, κατά συνέπεια, δύναται να ληφθεί υπόψη κατά την εξέτασή τους.
- 89 Πάντως, η αιτιολογία που παρατίθεται στις προσβαλλόμενες πράξεις, όπως συμπληρώθηκε και αναπτύχθηκε με τους πρόσθετους λόγους που γνωστοποιήθηκαν την 1η Οκτωβρίου 2009, είναι αρκούντως σαφής για να τηρηθεί η υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία έχει το Συμβούλιο. Έτσι, καθιστά δυνατό να προσδιοριστούν οι οντότητες στις οποίες η προσφεύγουσα φέρεται ότι παρέσχε χρηματοοικονομικές υπηρεσίες και τις οποίες αφορούν περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν από την Ένωση ή από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, καθώς και η περίοδος εντός της οποίας φέρεται ότι παρασχέθηκαν οι εν λόγω υπηρεσίες και, σε ορισμένες περιπτώσεις, οι συγκεκριμένες συναλλαγές με τις οποίες φέρεται ότι συνδέονται οι υπηρεσίες αυτές.
- 90 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση περί παραβάσεως της υποχρέωσης αιτιολογήσεως πρέπει να απορριφθεί.

– Επί της παραβιάσεως της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας

- 91 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι, παρά επανειλημμένες αιτήσεις, δεν απέκτησε επαρκή πρόσβαση στον φάκελο του Συμβουλίου ούτε έτυχε ακροάσεως από το τελευταίο, οπότε αγνοεί τις αποδείξεις που έγιναν δεκτές έναντι αυτής και, κατά συνέπεια, δεν έχει τη δυνατότητα να αμυνθεί. Άλλωστε, στο μέτρο που το Συμβούλιο γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα στοιχεία του φακέλου του, η γνωστοποίηση αυτή είναι εκπρόθεσμη.
- 92 Κατ' αρχάς, το Συμβούλιο, η Γαλλική Δημοκρατία, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή αμφισβητούν τη δυνατότητα να έχει εν προκειμένω εφαρμογή η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, επικαλούμενες το γεγονός ότι περιοριστικά μέτρα αφορούν την προσφεύγουσα όχι λόγω της δικής της δραστηριότητας, αλλά λόγω του ότι ανήκει στη γενική κατηγορία των προσώπων και των οντοτήτων που έχουν στηρίξει τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- 93 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν δύναται να γίνει δεκτή. Πράγματι, το άρθρο 24, παράγραφοι 3 και 4, της αποφάσεως 2010/413, το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007, το άρθρο 36, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 46, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 267/2012 περιέχουν διατάξεις διασφαλίζουσες τα δικαιώματα άμυνας των οντοτήτων τις οποίες αφορούν τα περιοριστικά μέτρα που λαμβάνονται βάσει των πράξεων αυτών. Ο σεβασμός των

δικαιωμάτων αυτών αποτελεί το αντικείμενο ελέγχου από τον δικαστή της Ένωσης (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα στη σκέψη 10 απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 37).

- 94 Το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζουν επίσης ότι το Συμβούλιο δεν μπορεί να είναι υποχρεωμένο να παρέχει στις ενδιαφερόμενες οντότητες τα αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία που στηρίζουν την αιτιολογία των περιοριστικών μέτρων όταν τα στοιχεία αυτά προέρχονται από εμπιστευτικές πηγές και, ως τέτοια, διατηρούνται από τα κράτη μέλη που τα κατέχουν, και μάλιστα από τρίτα κράτη με τα οποία τα τελευταία συνεργάζονται, και τούτο με σκοπό προστασίας των πηγών. Το Ηνωμένο Βασίλειο διευκρινίζει, συναφώς, ότι ο Κανονισμός Διαδικασίας δεν περιέχει διατάξεις παρέχουσες στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να λάβει υπόψη εμπιστευτικά στοιχεία χωρίς να τα κοινολογήσει στους άλλους διαδίκους, πράγμα που σημαίνει ότι δεν υπάρχει κανένας τρόπος διαφυλάξεως της εμπιστευτικότητας των στοιχείων που τυχόν γνωστοποιήθηκαν και, επομένως, καμία δυνατότητα προσήκοντος σεβασμού των επιτακτικών λόγων που αντιτίθενται στη γνωστοποίησή τους στην περί ης πρόκειται οντότητα. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι επιτακτικοί αυτοί λόγοι πρέπει να υπερισχύουν, επίσης όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 95 Συναφώς, από τη νομολογία που προπαρατέθηκε στη σκέψη 83 προκύπτει ότι η γνωστοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων στις ενδιαφερόμενες οντότητες δύναται όντως να μη λάβει χώρα όταν αντιτίθενται σε αυτό επιτακτικοί λόγοι αναγόμενοι στην ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή απορρέοντες από τις διεθνείς σχέσεις τους.
- 96 Παρά ταύτα, λαμβανομένου υπόψη του ουσιώδους ρόλου του δικαστικού ελέγχου στο πλαίσιο της λήψεως και της διατηρήσεως των περιοριστικών μέτρων, ο δικαστής της Ένωσης πρέπει να μπορεί να ελέγχει τη νομιμότητα και το βάσιμο τέτοιων μέτρων, περιλαμβανομένου του σεβασμού των διαδικαστικών εγγυήσεων των οποίων τυγχάνουν οι ενδιαφερόμενες οντότητες (βλ., στο ίδιο πνεύμα και κατ' αναλογία, προαναφερθείσα στη σκέψη 62 απόφαση Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 155), νοουμένου ότι ο εμπιστευτικός χαρακτήρας ορισμένων στοιχείων δύναται ενδεχομένως να δικαιολογήσει περιορισμούς όσον αφορά τη γνωστοποίηση των στοιχείων αυτών στην προσφεύγουσα ή στους δικηγόρους της, οι οποίοι περιορισμοί έχουν εφαρμογή σε ολόκληρη τη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου (βλ., στο ίδιο πνεύμα και κατ' αναλογία, προαναφερθείσα στη σκέψη 62 απόφαση Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 155).
- 97 Άλλωστε, βάσει του τρίτου εδαφίου του άρθρου 67, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, «[ό]ταν το Γενικό Δικαστήριο καλείται να ελέγξει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα, έναντι ενός ή περισσοτέρων διαδίκων, ενός εγγράφου που ενδέχεται να είναι ουσιώδους σημασίας προκειμένου να ληφθεί απόφαση επί διαφοράς, το έγγραφο αυτό δεν κοινοποιείται στους διαδίκους στο στάδιο αυτού του ελέγχου». Η διάταξη αυτή παρέχει στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να ελέγξει τη νομιμότητα της αρνήσεως παροχής προσβάσεως σε έγγραφο του φακέλου του Συμβουλίου, χωρίς το ίδιο έγγραφο να κοινοποιηθεί στην περί ης πρόκειται οντότητα.
- 98 Όσον αφορά τις αιτιάσεις της προσφεύγουσας, επισημαίνεται, πρώτον, ότι από τις σκέψεις 86 έως 90 ανωτέρω προκύπτει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι αρκούντως αιτιολογημένες. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Συμβούλιο τήρησε επίσης την αρχική υποχρέωσή του γνωστοποίησης των επιβαρυντικών στοιχείων.
- 99 Δεύτερον, όσο για την πρόσβαση στον φάκελο, επισημαίνεται ότι τα περιοριστικά μέτρα που αφορούν την προσφεύγουσα στηρίζονται σε δύο χωριστές προτάσεις μέτρων. Πράγματι, αφενός, η αρχική λήψη των εν λόγω μέτρων, το 2008, η οποία αποτέλεσε το αντικείμενο της προσφυγής της προσφεύγουσας στην υπόθεση T-390/08 (βλ. σκέψεις 5, 10 και 23 ανωτέρω), πραγματοποιήθηκε κατόπιν της αρχικής προτάσεως την οποία το Συμβούλιο αρνήθηκε να κοινοποιήσει στην προσφεύγουσα, παρά διάφορες αιτήσεις προς τούτο. Αφετέρου, οι πρόσθετοι λόγοι, που γνωστοποιήθηκαν στην προσφεύγουσα την

1η Οκτωβρίου 2009, στηρίζονται στη συμπληρωματική πρόταση της οποίας μη εμπιστευτικό αντίγραφο διαβιβάστηκε στην προσφεύγουσα στις 18 Νοεμβρίου 2009, δηλαδή κατά τον χρόνο κατά τον οποίο η τελευταία είχε πληροφορηθεί την έκδοση του κανονισμού 1100/2009.

- 100 Συναφώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι η μη κοινοποίηση εγγράφου στο οποίο το Συμβούλιο στηρίχθηκε για να λάβει ή να διατηρήσει τα περιοριστικά μέτρα που αφορούν μια οντότητα συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας δικαιολογούσα την ακύρωση των περί ων πρόκειται πράξεων μόνον αν έχει αποδειχθεί ότι τα εν λόγω περιοριστικά μέτρα δεν θα είχαν ληφθεί, ή διατηρηθεί, νομίμως αν το μη κοινοποιημένο έγγραφο έπρεπε να μη ληφθεί υπόψη ως επιβαρυντικό στοιχείο.
- 101 Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, ακόμη και αν υποτεθεί ότι κακώς το Συμβούλιο αρνήθηκε να κοινοποιήσει την αρχική πρόταση στην προσφεύγουσα, η περίπτωση αυτή θα μπορούσε να δικαιολογήσει την ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων μόνον αν επιπλέον αποδεικνυόταν ότι η διατήρηση των περιοριστικών μέτρων που αφορούν την προσφεύγουσα δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί από τα στοιχεία που γνωστοποιήθηκαν εγκαίρως στην τελευταία, δηλαδή την αιτιολογία που παρατίθεται στις προσβαλλόμενες πράξεις, τους πρόσθετους λόγους που γνωστοποιήθηκαν την 1η Οκτωβρίου 2009 και τη συμπληρωματική πρόταση που κοινοποιήθηκε στις 18 Νοεμβρίου 2009.
- 102 Πάντως, από τις σκέψεις 122 έως 150 κατωτέρω προκύπτει ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν δύνανται να κλονίσουν το βάσιμο της κατά την κατωτέρω σκέψη 149 δικαιολογήσεως των περιοριστικών μέτρων που την αφορούν, όπως η δικαιολόγηση αυτή προκύπτει από τα στοιχεία που της γνωστοποιήθηκαν. Υπό τις συνθήκες αυτές, η μη κοινοποίηση της αρχικής προτάσεως δεν δύναται να δικαιολογήσει την ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων.
- 103 Τρίτον, κακώς η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν μπόρεσε να τύχει ακροάσεως από το Συμβούλιο.
- 104 Πράγματι, αφενός, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι μπόρεσε να υποβάλει στο Συμβούλιο γραπτές παρατηρήσεις στις 8 και 21 Ιουλίου και 15 Οκτωβρίου 2009, στις 15 Σεπτεμβρίου 2010 και στις 28 Ιουλίου 2011.
- 105 Αφετέρου, αντιθέτως προς αυτό που αφήνει να νοηθεί η προσφεύγουσα, ούτε η επίμαχη ρύθμιση ούτε η γενική αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας παρέχουν στην προσφεύγουσα δικαίωμα επίσημης ακροάσεως (βλ., κατ' αναλογία, προαναφερθείσα στη σκέψη 62 απόφαση *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran* κατά Συμβουλίου, σκέψη 93 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), η δε δυνατότητα να υποβάλει γραπτώς τις παρατηρήσεις της είναι επαρκής.
- 106 Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω, οι αιτιάσεις περί παραβιάσεως της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας πρέπει να απορριφθούν ως εν μέρει αλυσιτελείς και εν μέρει αβάσιμες.
- Επί των πλημμελειών που φέρεται ότι επηρέασαν την επανεξέταση που έγινε από το Συμβούλιο
- 107 Κατά την προσφεύγουσα, το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση να επανεξετάσει υπό το πρίσμα των παρατηρήσεών της τα ληφθέντα περιοριστικά μέτρα. Ειδικότερα, δεν προέβη σε πραγματική αναθεώρηση των εν λόγω μέτρων ούτε έδωσε λεπτομερείς απαντήσεις στις εν λόγω παρατηρήσεις, αλλά περιορίστηκε να αποστείλει έγγραφα με στερεότυπο περιεχόμενο. Ομοίως, η επανεξέταση στην οποία προέβη δεν στηρίχθηκε σε κρίσιμα αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία.
- 108 Εν προκειμένω, αφενός, το Συμβούλιο διατείνεται, χωρίς να αντικρουστεί από την προσφεύγουσα, ότι, πριν από την έκδοση των προσβαλλόμενων πράξεων, οι αντιπροσωπείες των κρατών μελών είχαν λάβει της παρατηρήσεις που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα. Κατά συνέπεια, οι παρατηρήσεις αυτές,

οι οποίες περιέχουν λεπτομερείς πληροφορίες αφορώσες τις σχέσεις της προσφεύγουσας με τις οντότητες που αναφέρει το αιτιολογικό των προσβαλλόμενων πράξεων, καθώς και αποδεικτικά στοιχεία που στηρίζουν τις ίδιες πληροφορίες, μπόρεσαν να ληφθούν υπόψη.

- 109 Αφετέρου, από τα έγγραφα του Συμβουλίου της 27ης Ιουλίου και 18ης Νοεμβρίου 2009, της 28ης Οκτωβρίου 2010 και της 5ης Δεκεμβρίου 2011 προκύπτει ότι το τελευταίο εξέτασε τις εν λόγω παρατηρήσεις και ότι απάντησε σε αυτές, εμμένοντας ιδίως στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα παρέσχε χρηματοοικονομικές υπηρεσίες σε οντότητες εμπλεκόμενες στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- 110 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα τα επιχειρήματα περί υπάρξεως πλημμελειών οι οποίες φέρεται ότι επηρέασαν την επανεξέταση των περιοριστικών μέτρων που αφορούν την προσφεύγουσα.

– Επί της μη ατομικής κοινοποίησης του κανονισμού 267/2012 στην προσφεύγουσα

- 111 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα υποστήριξε, χωρίς να αντικρουστεί από το Συμβούλιο, ότι ο κανονισμός 267/2012 δεν της κοινοποιήθηκε ατομικά.
- 112 Πάντως, αφενός, μολονότι πράξη με την οποία λαμβάνονται ή διατηρούνται περιοριστικά μέτρα έναντι προσώπου ή οντότητας πρέπει να κοινοποιηθεί στο τελευταίο και μολονότι από την κοινοποίηση αυτή αρχίζει η προθεσμία για την άσκηση, από το εν λόγω πρόσωπο ή την εν λόγω οντότητα, προσφυγής ακυρώσεως της πράξεως αυτής βάσει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, παρά ταύτα η περίπτωση αυτή δεν συνεπάγεται ότι η έλλειψη τέτοιας κοινοποίησης δικαιολογεί, από μόνη της, την ακύρωση της επίμαχης πράξεως.
- 113 Αφετέρου, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει επιχειρήματα για να αποδείξει ότι, εν προκειμένω, η μη ατομική κοινοποίηση του κανονισμού 267/2012 είχε ως συνέπεια προσβολή των δικαιωμάτων της η οποία θα δικαιολογούσε την ακύρωση του τελευταίου κατά το μέρος που την αφορά. Επιπλέον, η ύπαρξη τέτοιας προσβολής δεν απορρέει από στοιχεία της δικογραφίας, δεδομένου ότι, κατ' αρχάς, η αιτιολογία που παρατίθεται σχετικά με την προσφεύγουσα στον κανονισμό 267/2012 είναι πανομοιότυπη με την αιτιολογία που παρατίθεται στις γνωστές σε αυτήν προγενέστερες πράξεις, στη συνέχεια, η προσφεύγουσα μπόρεσε να προσαρμόσει τα αιτήματά της στην υπόθεση T-7/11 για να ζητήσει την ακύρωση του κανονισμού 267/2012 και, τέλος, μπόρεσε να λάβει γνώση του τελευταίου από άλλη πηγή και να επισυνάψει αντίγραφό του στο έγγραφο με το οποίο προσάρμοσε τα αιτήματά της.
- 114 Υπό τις συνθήκες αυτές, το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί παραβάσεως της υποχρεώσεως του Συμβουλίου να της κοινοποιήσει τον κανονισμό 267/2012 πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί το παραδεκτό του.

– Επί των άλλων φερόμενων παραβάσεων

- 115 Κατά την προσφεύγουσα, η παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και η παράβαση της υποχρεώσεως επανεξετάσεως των ληφθέντων περιοριστικών μέτρων συνεπάγονται, επιπλέον, προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν ενήργησε καλόπιστα και με επιμέλεια.
- 116 Πάντως, από την εξέταση που έγινε πιο πάνω προκύπτει ότι οι αιτιάσεις περί παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας και παραβάσεως της υποχρεώσεως του Συμβουλίου να επανεξετάσει τα περιοριστικά μέτρα δεν δικαιολογούν την ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων. Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση περί

προσβολής του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και παραβίασεως των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, η οποία δεν στηρίζεται σε συγκεκριμένα επιχειρήματα και επομένως δεν έχει αυτοτελές περιεχόμενο, πρέπει και αυτή να απορριφθεί.

- 117 Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και ο τρίτος λόγος ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11 πρέπει να απορριφθούν ως εν μέρει αλυσιτελείς και εν μέρει αβάσιμοι.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και του τετάρτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τους οποίους προβάλλεται πλάνη περί την εκτίμηση κατά το μέρος που το Συμβούλιο θεώρησε ότι η προσφεύγουσα εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων

- 118 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη περί την εκτίμηση επειδή θεώρησε ότι πρέπει να ληφθούν έναντι αυτής περιοριστικά μέτρα. Αφενός, αμφισβητεί ότι παρέσχε χρηματοοικονομικές υπηρεσίες σε ορισμένες οντότητες τις οποίες αναφέρει το αιτιολογικό των προσβαλλόμενων πράξεων. Αφετέρου, θεωρεί ότι οι υπηρεσίες που όντως παρέσχε σε οντότητες εμπλεκόμενες στη διάδοση των πυρηνικών όπλων δεν δικαιολογούν τη λήψη περιοριστικών μέτρων, ειδικά επειδή δεν συνδέονται με την εν λόγω διάδοση.
- 119 Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, η πλάνη του Συμβουλίου συνεπάγεται κατάχρηση εξουσίας από μέρους του.
- 120 Το Συμβούλιο, η Γαλλική Δημοκρατία, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή αμφισβητούν το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.
- 121 Κατ' αρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι πράξη εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον αν με βάση αντικειμενικά, κρίσιμα και συγκλίνοντα στοιχεία προκύπτει ότι εκδόθηκε με αποκλειστικό, ή τουλάχιστον καθοριστικό, σκοπό άλλον από εκείνον τον οποίο αναφέρει ή για την παράκαμψη διαδικασίας που προβλέπεται ειδικά στη Συνθήκη για την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων περιστάσεων (βλ. προαναφερθείσα στη σκέψη 10 απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 50 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Πάντως, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε στοιχεία από τα οποία διαφαίνεται ότι, όταν εξέδωσε τις προσβαλλόμενες πράξεις, το Συμβούλιο είχε άλλον σκοπό από το να εμποδίσει τη διάδοση των πυρηνικών όπλων και τη χρηματοδότησή της. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ευθύς αμέσως το επιχείρημα περί μιας φερόμενης «καταχρήσεως εξουσίας» από μέρους του Συμβουλίου.
- 122 Όσον αφορά τα άλλα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, από τη νομολογία προκύπτει ότι ο δικαστικός έλεγχος της νομιμότητας πράξεως με την οποία ελήφθησαν περιοριστικά μέτρα έναντι μιας οντότητας εκτείνεται στην αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών και περιστάσεων που έτυχαν επικλήσεως ως δικαιολογούντα την πράξη αυτή, καθώς και στην εξακρίβωση των αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων στα οποία στηρίχθηκε η αξιολόγηση αυτή. Σε περίπτωση αμφισβήτησεως, στο Συμβούλιο απόκειται να προσκομίσει τα στοιχεία αυτά για την εξακρίβωσή τους από τον δικαστή της Ένωσης (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα στη σκέψη 10 απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψεις 37 και 107).
- 123 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο επαναλαμβάνουν το επιχείρημα που προεκτέθηκε στη σκέψη 94, ότι το Συμβούλιο δεν μπορεί να είναι υποχρεωμένο να προσκομίσει τα αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία που στηρίζουν την αιτιολογία των περιοριστικών μέτρων όταν τα στοιχεία αυτά προέρχονται από εμπιστευτικές πηγές και, ως τέτοια, διατηρούνται από τα κράτη μέλη που τα κατέχουν, και μάλιστα από τρίτα κράτη με τα οποία τα τελευταία συνεργάζονται, και τούτο με σκοπό προστασίας των πηγών. Διευκρινίζουν ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, ο δικαστικός έλεγχος που διενεργείται από το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να είναι περιορισμένος. Έτσι, κατά το

Συμβούλιο, το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να περιοριστεί να εξακριβώσει την «αντικειμενική πιθανολόγηση» των ισχυρισμών των κρατών μελών ενώ, κατά το Ηνωμένο Βασίλειο, ο δικαστικός έλεγχος του Γενικού Δικαστηρίου δεν πρέπει να αφορά το ουσία βάσιμο των πράξεων με τις οποίες λαμβάνονται περιοριστικά μέτρα.

124 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν πείθει.

125 Πράγματι, το γεγονός ότι τα περιοριστικά μέτρα έναντι της προσφεύγουσας ελήφθησαν βάσει των στοιχείων που συνελέγησαν από κράτος μέλος ουδόλως αναιρεί το ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι πράξεις του Συμβουλίου, το οποίο επομένως πρέπει να βεβαιώνεται ότι η έκδοσή τους είναι δικαιολογημένη, εν ανάγκη ζητώντας από το περί ου πρόκειται κράτος μέλος να του παράσχει τα αναγκαία προς τούτο αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία.

126 Ομοίως, το Συμβούλιο δεν μπορεί να προβάλλει ότι τα περί των οποίων πρόκειται στοιχεία προέρχονται από απόρρητες πηγές και, κατά συνέπεια, δεν μπορούν να δημοσιοποιηθούν. Πράγματι, μολονότι το γεγονός αυτό θα μπορούσε, ενδεχομένως, να δικαιολογήσει περιορισμούς όσον αφορά τη γνωστοποίηση των στοιχείων αυτών στην προσφεύγουσα ή στους δικηγόρους της, παρά ταύτα, λαμβανομένου υπόψη του ουσιαστικού ρόλου του δικαστικού ελέγχου στο πλαίσιο της λήψης περιοριστικών μέτρων, ο δικαστής της Ένωσης πρέπει να μπορεί να ελέγχει τη νομιμότητα και το βάσιμο τέτοιων μέτρων, χωρίς να μπορούν να του αντιταχθούν το απόρρητο ή η εμπιστευτικότητα των αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων που χρησιμοποίησε το Συμβούλιο. Επιπλέον, το Συμβούλιο δεν έχει δικαίωμα να στηρίξει πράξη με την οποία λαμβάνονται περιοριστικά μέτρα σε πληροφορίες ή στοιχεία του φακέλου που γνωστοποιήθηκαν από κράτος μέλος, αν αυτό το κράτος μέλος δεν είναι διατεθειμένο να επιτρέψει τη γνωστοποίησή τους στο δικαστήριο της Ένωσης που είναι αρμόδιο να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας της αποφάσεως αυτής.

127 Κατά συνέπεια, το βάσιμο της δικαιολογήσεως των περιοριστικών μέτρων πρέπει να εξεταστεί με γνώμονα τα πληροφοριακά και αποδεικτικά στοιχεία που γνωστοποιήθηκαν τόσο στην προσφεύγουσα όσο και στο Γενικό Δικαστήριο.

128 Η αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων και τα στοιχεία που γνωστοποιήθηκαν την 1η Οκτωβρίου και στις 18 Νοεμβρίου 2009 αναφέρουν, συνολικά, εννέα οντότητες που φέρεται ότι εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, στις οποίες η προσφεύγουσα φέρεται ότι παρέσχε χρηματοοικονομικές υπηρεσίες: Organisation des industries aérospatiales (AIO), Groupe industriel Shahid Hemmat (SHIG), Groupe industriel Shahid Bagheri (SBIG), Organisation iranienne de l'énergie atomique (AEOI), Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company, Organisation des industries de la défense (DIO) και Bank Sepah.

129 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι παρέσχε χρηματοοικονομικές υπηρεσίες στις SHIG, SBIG, Novin Energy Company και Kalaye Electric Company. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν ανέφερε αποδεικτικά ή πληροφοριακά στοιχεία για να στηρίξει τους περιεχόμενους στις προσβαλλόμενες πράξεις ισχυρισμούς του σχετικά με τις υπηρεσίες που φέρεται ότι παρασχέθηκαν στις τέσσερις αυτές εταιρίες, κατά τη νομολογία που προπαρατέθηκε στη σκέψη 122 οι εν λόγω ισχυρισμοί δεν δύνανται να δικαιολογήσουν τη λήψη και τη διατήρηση των περιοριστικών μέτρων που αφορούν την προσφεύγουσα.

130 Αντιθέτως, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι παρέσχε χρηματοοικονομικές υπηρεσίες στις AIO, AEOI, Mesbah Energy Company, DIO και Bank Sepah. Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί αν, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο, οι υπηρεσίες αυτές συνιστούν στήριγμα για τη διάδοση των πυρηνικών όπλων υπό την έννοια της αποφάσεως 2010/413, του κανονισμού 423/2007, του κανονισμού 961/2010 και του κανονισμού 267/2012.

- ¹³¹ Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι, βάσει του άρθρου 18 του κανονισμού 423/2007, του άρθρου 39 του κανονισμού 961/2010 και του άρθρου 49 του κανονισμού 267/2012, οι εν λόγω κανονισμοί έχουν εφαρμογή εντός του εδάφους της Ένωσης, περιλαμβανομένου του εναερίου χώρου της, επί οποιουδήποτε αεροσκάφους ή σκάφους που υπάγεται στη δικαιοδοσία κράτους μέλους, σε κάθε υπήκοο κράτους μέλους εντός ή εκτός του εδάφους της Ένωσης, σε κάθε νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό που έχει συσταθεί ή δημιουργηθεί βάσει του δικαίου κράτους μέλους, καθώς και σε κάθε νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό όσον αφορά κάθε εμπορική πράξη που πραγματοποιεί εν όλω ή εν μέρει εντός της Ένωσης.
- ¹³² Έτσι, όσον αφορά τις συναλλαγές που πραγματοποιούνται εκτός της Ένωσης, ο κανονισμός 423/2007, ο κανονισμός 961/2010 και ο κανονισμός 267/2012 δεν δύνανται να δημιουργήσουν νομικές υποχρεώσεις εις βάρος χρηματοπιστωτικού ιδρύματος εγκατεστημένου σε τρίτο κράτος και συσταθέντος βάσει του δικαίου του κράτους αυτού (στο εξής: αλλοδαπό χρηματοπιστωτικό ίδρυμα), όπως η προσφεύγουσα. Κατά συνέπεια, ένα τέτοιο χρηματοπιστωτικό ίδρυμα δεν υποχρεούται, βάσει των εν λόγω κανονισμών, να δεσμεύσει τα κεφάλαια των οντοτήτων που εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- ¹³³ Παρά ταύτα, αν αλλοδαπό χρηματοπιστωτικό ίδρυμα μετέχει στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, συνδέεται άμεσα με αυτήν ή τη στηρίζει, τα ευρισκόμενα στο έδαφος της Ένωσης κεφάλαια και οικονομικοί πόροι του, που εμπλέκονται σε εμπορική πράξη τελεσθείσα εν όλω ή εν μέρει εντός της Ένωσης ή που κατέχονται από υπηκόους κρατών μελών ή νομικά πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς εγκατεστημένους ή συσταθέντες βάσει του δικαίου κράτους μέλους, μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο περιοριστικών μέτρων ληφθέντων βάσει του κανονισμού 423/2007, του κανονισμού 961/2010 και του κανονισμού 267/2012.
- ¹³⁴ Επομένως, αλλοδαπό χρηματοπιστωτικό ίδρυμα έχει κάθε συμφέρον να βεβαιωθεί ότι δεν μετέχει στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, δεν συνδέεται άμεσα με αυτήν και δεν τη στηρίζει, ειδικά παρέχοντας χρηματοοικονομικές υπηρεσίες σε οντότητα που εμπλέκεται στη διάδοση αυτή. Κατά συνέπεια, όταν γνωρίζει ή εύλογα δύναται να υποπτευθεί ότι ένας εκ των πελατών του εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, οφείλει να παύσει πάραυτα την παροχή χρηματοοικονομικών υπηρεσιών σε αυτόν, λαμβανομένων υπόψη των εφαρμοστέων νομικών υποχρεώσεων, και να μην του παράσχει καμία νέα υπηρεσία.
- ¹³⁵ Εν προκειμένω, το Συμβούλιο δεν διατείνεται ότι οι επίμαχες υπηρεσίες εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 423/2007, του κανονισμού 961/2010 και του κανονισμού 267/2012, όπως αυτό υπομνήσθηκε στη σκέψη 131 ανωτέρω. Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν η προσφεύγουσα ενήργησε πάραυτα για να παύσει την παροχή χρηματοοικονομικών υπηρεσιών σε κάθε μία από τις προαναφερθείσες στη σκέψη 130 οντότητες όταν έμαθε ή εύλογα μπορούσε να υποπτευθεί ότι εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- ¹³⁶ Συναφώς, πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι προέβη μόνο σε μία καταβολή υπέρ της ΑΙΟ στις 14 Μαρτίου 2007, δηλαδή πριν από τη λήψη των περιοριστικών μέτρων έναντι της τελευταίας από το Συμβούλιο, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 23 Απριλίου 2007.
- ¹³⁷ Πάντως, το Συμβούλιο δεν προσκομίζει συγκεκριμένα αποδεικτικά ή πληροφοριακά στοιχεία που να δείχνουν είτε ότι από την προσφεύγουσα παρασχέθηκαν υπηρεσίες στην ΑΙΟ μετά τη λήψη των περιοριστικών μέτρων που αφορούν την τελευταία είτε ότι η προσφεύγουσα γνώριζε ή εύλογα μπορούσε να υποπτευθεί ότι στις 14 Μαρτίου 2007 η ΑΙΟ μετείχε στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- ¹³⁸ Υπό τις συνθήκες αυτές, η καταβολή που έγινε υπέρ της ΑΙΟ δεν δικαιολογεί τη διατήρηση των περιοριστικών μέτρων έναντι της προσφεύγουσας.

- 139 Δεύτερον, η προσφεύγουσα δέχεται ότι διενήργησε πράξεις για λογαριασμό της Bank Sepah, της Mesbah Energy Company και της DIO, τόσο πριν όσο και μετά τη λήψη περιοριστικών μέτρων που αφορούν τις οντότητες αυτές. Παρά ταύτα, υποστηρίζει ότι όλες οι διενεργηθείσες πράξεις απέρρεαν από δεσμεύσεις που είχε αναλάβει πριν από τη λήψη των εν λόγω μέτρων και ότι, ούτως ή άλλως, δεν συνδέονταν με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- 140 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι το άρθρο 20, παράγραφος 6, της αποφάσεως 2010/413, το άρθρο 9 του κανονισμού 423/2007, το άρθρο 18 του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 25 του κανονισμού 267/2012 επιτρέπουν, στην ουσία, την αποδέσμευση των κεφαλαίων των οντοτήτων τις οποίες αφορούν περιοριστικά μέτρα, προκειμένου να πραγματοποιηθούν πληρωμές βάσει υποχρεώσεων που οι οντότητες αυτές είχαν αναλάβει πριν από την εγγραφή τους στον σχετικό κατάλογο, αρκεί οι εν λόγω πληρωμές να μη συνδέονται με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα, η οποία, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 132 και 135 ανωτέρω, δεν όφειλε, εν προκειμένω, να δεσμεύσει βάσει των προαναφερθέντων νομοθετημάτων τα κεφάλαια της Bank Sepah, της Mesbah Energy Company και της DIO, δεν ήταν υποχρεωμένη να εφαρμόσει ένα αυστηρότερο καθεστώς έναντι των τελευταίων.
- 141 Πάντως, το Συμβούλιο δεν προσκομίζει συγκεκριμένα αποδεικτικά ή πληροφοριακά στοιχεία που να δείχνουν είτε ότι η προσφεύγουσα γνώριζε ή εύλογα μπορούσε να υποπτευθεί ότι η Bank Sepah, η Mesbah Energy Company και η DIO εμπλέκονταν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων πριν από τη λήψη των περιοριστικών μέτρων που τις αφορούν είτε ότι διενήργησε πράξεις βάσει εντολών μεταγενέστερων της λήψεως των εν λόγω μέτρων είτε ακόμη ότι οι πράξεις που διενεργήθηκαν μετά τη λήψη των εν λόγω μέτρων συνδέονται με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- 142 Υπό τις συνθήκες αυτές, ούτε οι πράξεις που διενεργήθηκαν για λογαριασμό της Bank Sepah, της Mesbah Energy Company και της DIO δικαιολογούν τη διατήρηση των περιοριστικών μέτρων που αφορούν την προσφεύγουσα.
- 143 Τρίτον, η προσφεύγουσα δέχεται ότι, μέχρι τις 18 Απριλίου 2007, διενήργησε πράξεις για λογαριασμό της ΑΕΟΙ οι οποίες συνδέονται με την πληρωμή υποτροφιών και εξόδων εκπαίδευσεως και αφορούν ποσά που δεν υπερβαίνουν τα 8 000 ευρώ.
- 144 Πάντως, την ΑΕΟΙ αφορούν περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών από τις 23 Δεκεμβρίου 2006. Έτσι, από την ημερομηνία αυτή, η προσφεύγουσα μπορούσε, το λιγότερο, να υποπτευθεί ότι η ΑΕΟΙ εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- 145 Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν διατείνεται ότι οι πράξεις που διενεργήθηκαν μετά τις 23 Δεκεμβρίου 2006 στηρίζονταν σε εντολές που είχαν ληφθεί πριν από την ημερομηνία αυτή.
- 146 Ούτως ή άλλως, εφόσον στην ΑΕΟΙ προσάπτονται δραστηριότητες έρευνας και αναπτύξεως στον πυρηνικό τομέα, είναι δικαιολογημένο να θεωρηθεί ότι οι υποτροφίες που πληρώθηκαν επ' ονόματί της συνδέονται με τις ίδιες δραστηριότητες και, επομένως, με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- 147 Κατά συνέπεια, οι κρίσεις που προεκτέθηκαν στη σκέψη 140 δεν έχουν εφαρμογή για τις πράξεις που διενεργήθηκαν για λογαριασμό της ΑΕΟΙ.
- 148 Άλλωστε, κακώς η προσφεύγουσα επικαλείται το μικρό ποσό των πληρωμών που πραγματοποιήθηκαν για λογαριασμό της ΑΕΟΙ. Πράγματι, αφενός, κατά τα στοιχεία που παρασχέθηκαν από αυτήν, το συνολικό ποσό των πληρωμών αυτών που πραγματοποιήθηκαν το 2007 ανέρχεται σε 17 768 EUR, 68 341 δολάρια Ηνωμένων Πολιτειών (USD) και 2 041 δολάρια Αυστραλίας (AUD), δηλαδή σε μη αμελητέο ποσό. Αφετέρου, εφόσον η ύπαρξη προσωπικού υψηλής ειδικεύσεως είναι πρωταρχικής σημασίας για τις δραστηριότητες έρευνας και αναπτύξεως στον πυρηνικό τομέα, η πληρωμή, έστω και

για ένα σχετικά μικρό ποσό ανά άτομο, υποτροφιών που προορίζονται να διασφαλίσουν την εκπαίδευση στον τομέα αυτόν στηρίζει τις εν λόγω δραστηριότητες και, επομένως, τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

- 149 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται ότι το γεγονός ότι η προσφεύγουσα πλήρωσε τις υποτροφίες και τα έξοδα εκπαίδευσής για λογαριασμό της ΑΕΟΙ μετά την από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών λήψη περιοριστικών μέτρων που αφορούν την τελευταία αποτελεί στήριξη για τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, η οποία στήριξη δικαιολογεί τα περιοριστικά μέτρα που αφορούν την προσφεύγουσα.
- 150 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11 πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10, με τον οποίο προβάλλονται παράβαση ουσιωδών τύπων και πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά τη νομική βάση του κανονισμού 1100/2009, και του δευτέρου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τον οποίο προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά τη νομική βάση της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010

- 151 Η προσφεύγουσα προβάλλει πολλαπλή πλάνη όσον αφορά τη νομική βάση διάφορων πράξεων με τις οποίες ελήφθησαν τα περιοριστικά μέτρα που την αφορούν.
- 152 Το Συμβούλιο, η Γαλλική Δημοκρατία, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή αμφισβητούν το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.
- 153 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, στην υπόθεση T-35/10, ότι το Συμβούλιο παρέβη ουσιώδεις τύπους και υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά τη νομική βάση του κανονισμού 1100/2009. Συγκεκριμένα, ο κανονισμός αυτός έχει ως νομική βάση τον κανονισμό 423/2007, ο οποίος στερείται νομιμότητας επειδή εκδόθηκε από το Συμβούλιο με ειδική πλειοψηφία, και όχι με ομοφωνία, όπως απαιτούν τόσο το άρθρο 308 ΕΚ όσο και η κοινή θέση 2007/140. Κατά συνέπεια, ο κανονισμός 1100/2009 στερείται νομικής βάσεως. Επιπλέον, ο ίδιος έπρεπε να εκδοθεί από το Συμβούλιο με ομοφωνία, και όχι με ειδική πλειοψηφία, όπως προκύπτει από την κοινή θέση 2007/140 η οποία αποτελεί τη νομική του βάση.
- 154 Εν προκειμένω, κατ' αρχάς, όσον αφορά τον κανονισμό 423/2007, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, τα άρθρα 60 ΕΚ και 301 ΕΚ αποτελούσαν επαρκή νομική βάση για την έκδοση του κανονισμού 423/2007, οπότε η χρησιμοποίηση του άρθρου 308 ΕΚ δεν ήταν αναγκαία. Ομοίως, από το άρθρο 301 ΕΚ, στο οποίο παρέπεμπε το άρθρο 60 ΕΚ, προέκυπτε ότι η κοινή θέση 2007/140 δεν αποτελούσε νομική βάση του κανονισμού 423/2007 και των πράξεων που τον έθεσαν σε εφαρμογή, όπως ο κανονισμός 1100/2009 (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα στη σκέψη 23 απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψεις 66 έως 72).
- 155 Κατά συνέπεια, τόσο ο περιεχόμενος στο άρθρο 308 ΕΚ κανόνας ψηφοφορίας όσο και ο εφαρμοστέος κατά τη διατύπωση της κοινής θέσεως 2007/140 και κατά την τροποποίησή της δεν ασκούν επιρροή όσον αφορά τον κανονισμό 423/2007. Κατά συνέπεια, η τήρηση του κατάλληλου κανόνα ψηφοφορίας και των λοιπών διαδικαστικών προϋποθέσεων πρέπει να εξακριβωθεί με γνώμονα το γράμμα μόνο του άρθρου 301 ΕΚ, στο οποίο παραπέμπει το άρθρο 60 ΕΚ.
- 156 Κατά το άρθρο 301 ΕΚ, «[ό]ταν μία κοινή θέση ή κοινή δράση, που εγκρίθηκαν σύμφωνα με τις διατάξεις της Συνθήκης για την [...] Ένωση σχετικά με την κοινή εξωτερική πολιτική και την πολιτική ασφαλείας, προβλέπει δράση της Κοινότητας για τη μερική ή ολοκληρωτική μείωση ή διακοπή των οικονομικών σχέσεων με μία ή περισσότερες τρίτες χώρες, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία μετά από πρόταση της Επιτροπής, λαμβάνει τα αναγκαία επείγοντα μέτρα».

- 157 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι ο κανονισμός 423/2007 εκδόθηκε με ειδική πλειοψηφία, σύμφωνα με τον κανόνα που τίθεται από το άρθρο 301 ΕΚ. Δεν αμφισβητείται ούτε ότι η έκδοση του κανονισμού 423/2007 έπεται της με ομοφωνία διατυπώσεως της κοινής θέσεως 2007/140. Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται ότι οι προϋποθέσεις του άρθρου 301 ΕΚ τηρήθηκαν όσον αφορά την έκδοση του κανονισμού 423/2007.
- 158 Στη συνέχεια, όσον αφορά τον κανονισμό 1100/2009, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, αφενός, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι αυτός εκδόθηκε, βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007, με ειδική πλειοψηφία και μετά την εγγραφή του ονόματός της στον κατάλογο του παραρτήματος II της κοινής θέσεως 2007/140, με την κοινή θέση 2008/479, η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, της κοινής θέσεως 2007/140, διατυπώθηκε με ομοφωνία. Αφετέρου, όπως ήδη υπομνήσθηκε στη σκέψη 154, αντιθέτως προς αυτό που υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η κοινή θέση 2007/140 δεν αποτελούσε νομική βάση του κανονισμού 1100/2009, οπότε ο περιεχόμενος σε αυτήν κανόνας ψηφοφορίας δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά την έκδοση του τελευταίου κανονισμού.
- 159 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αφορούν τον κανονισμό 423/2007 και τον κανονισμό 1100/2009.
- 160 Δεύτερον, κατά την προσφεύγουσα, εφόσον η απόφαση 2010/644 και ο κανονισμός 961/2010 προβλέπουν περιοριστικά μέτρα κατά οντοτήτων τις οποίες δεν αφορούν οι αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, έπρεπε να εκδοθούν όχι βάσει της διαδικασίας του άρθρου 215 ΣΛΕΕ, αλλά σύμφωνα με αυτήν του άρθρου 75 ΣΛΕΕ. Επικουρικώς, οι προσβαλλόμενες πράξεις έπρεπε να στηριχθούν στα άρθρα 75 ΣΛΕΕ και 215 ΣΛΕΕ εφαρμοζόμενα από κοινού.
- 161 Κατά πάγια νομολογία, η επιλογή της νομικής βάσεως μιας πράξεως της Ένωσης πρέπει να στηρίζεται σε αντικειμενικά στοιχεία επιδεχόμενα δικαστικό έλεγχο, στα οποία περιλαμβάνονται ο σκοπός και το περιεχόμενο της πράξεως αυτής (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Ιουλίου 2012, C-130/10, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 162 Συναφώς, το άρθρο 75 ΣΛΕΕ περιλαμβάνεται στον τίτλο V του τρίτου μέρους της Συνθήκης ΛΕΕ, ο οποίος αφορά τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης εντός της Ένωσης. Το άρθρο αυτό καθιστά δυνατή τη λήψη περιοριστικών μέτρων για την επίτευξη των οριζόμενων στον εν λόγω τίτλο στόχων του άρθρου 67 ΣΛΕΕ, και τούτο μόνον όσον αφορά την πρόληψη της τρομοκρατίας και των συναφών δραστηριοτήτων, καθώς και την καταπολέμηση των φαινομένων αυτών.
- 163 Το άρθρο 215 ΣΛΕΕ περιλαμβάνεται στον τίτλο IV του πέμπτου μέρους της Συνθήκης ΛΕΕ το οποίο αφορά την εξωτερική δράση της Ένωσης. Το άρθρο αυτό καθιστά δυνατή τη λήψη περιοριστικών μέτρων έναντι τρίτων κρατών καθώς και φυσικών ή νομικών προσώπων, ομάδων και μη κρατικών οντοτήτων, προκειμένου να τεθεί σε εφαρμογή απόφαση εκδοθείσα σύμφωνα με το κεφάλαιο 2 του τίτλου V της Συνθήκης ΕΕ, στον τομέα της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας (στο εξής: ΚΕΠΠΑ).
- 164 Εν προκειμένω, επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι κακώς η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η απόφαση 2010/644 έπρεπε να στηριχθεί στο άρθρο 75 ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι δεν πρόκειται για πράξη εκδοθείσα βάσει της Συνθήκης ΛΕΕ, αλλά βάσει της Συνθήκης ΕΕ, και ειδικότερα του άρθρου της 29.
- 165 Όσο για τον κανονισμό 961/2010, ορθώς το Συμβούλιο διατείνεται ότι τα περιοριστικά μέτρα που αυτός προβλέπει δεν αφορούν τους στόχους του άρθρου 67 ΣΛΕΕ ούτε, κατά μείζονα λόγο, την πρόληψη της τρομοκρατίας και των συναφών δραστηριοτήτων ή την καταπολέμηση των φαινομένων αυτών. Αφορούν τις δραστηριότητες της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, δηλαδή τρίτης χώρας, που συνδέονται με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- 166 Επιπλέον, ο κανονισμός 961/2010 εκδόθηκε για τη θέση σε εφαρμογή πράξεων που εμπίπτουν στην ΚΕΠΠΑ, δηλαδή της αποφάσεως 2010/413 και της αποφάσεως 2010/644.

- 167 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται ότι το άρθρο 215 ΣΛΕΕ αποτελεί κατάλληλη και επαρκή νομική βάση για την έκδοση του κανονισμού 961/2010, δεδομένου ότι τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπει ο τελευταίος δεν εμπίπτουν *ratione materiae* στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 75 ΣΛΕΕ.
- 168 Το γεγονός που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα, ότι τα περιοριστικά μέτρα που την αφορούν βαίνουν πέραν αυτών που ελήφθησαν από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, είναι αλυσιτελές στο πλαίσιο αυτό.
- 169 Εν προκειμένω, από τη νομολογία προκύπτει ότι στα άρθρα 60 ΕΚ και 301 ΕΚ δεν υπάρχει τίποτα που να καθιστά δυνατό να θεωρηθεί ότι η εξουσία που οι διατάξεις αυτές παρείχαν στην Κοινότητα περιοριζόταν στη θέση σε εφαρμογή των μέτρων που αποφασίζονταν από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα στη σκέψη 10 απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψεις 51, 52 και 64). Οι διαπιστώσεις αυτές μπορούν να μεταφερθούν στα περιοριστικά μέτρα που λαμβάνονται βάσει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ, το οποίο αντικατοπτρίζει το περιεχόμενο των άρθρων 60 ΕΚ και 301 ΕΚ (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα στη σκέψη 161 απόφαση Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψη 51).
- 170 Επομένως, το γεγονός ότι περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ βαίνουν πέραν αυτών που αποφασίστηκαν από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών δεν έχει συνέπειες όσον αφορά την καταλληλότητα και επάρκεια του άρθρου 215 ΣΛΕΕ ως νομικής τους βάσεως.
- 171 Επιπλέον, κατά τη νομολογία, οι διαφορές των εφαρμοστέων βάσει του άρθρου 75 ΣΛΕΕ και του άρθρου 215, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ διαδικασιών εμποδίζουν το να μπορέσουν οι δύο αυτές διατάξεις να σωρευθούν για να χρησιμεύσουν ως διττή νομική βάση πράξεως όπως ο κανονισμός 961/2010 (βλ., κατ' αναλογία, προαναφερθείσα στη σκέψη 161 απόφαση Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψη 49).
- 172 Στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ακόμη, στο πλαίσιο αυτό, ότι η χρησιμοποίηση του άρθρου 75 ΣΛΕΕ θα καθιστούσε δυνατή τη διασφάλιση προσήκοντος επιπέδου δημοκρατικού ελέγχου χάρη στην παρέμβαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι δεν είναι οι διαδικασίες εκείνες που ορίζουν τη νομική βάση μιας πράξεως, αλλά η νομική βάση μιας πράξεως είναι εκείνη που καθορίζει τις διαδικασίες που πρέπει να ακολουθηθούν για να εκδοθεί η τελευταία (προαναφερθείσα στη σκέψη 161 απόφαση Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψη 80). Έτσι, η βούληση αναμείξεως του Κοινοβουλίου στη διαδικασία λήψεως των περιοριστικών μέτρων δεν δύναται να έχει ως συνέπεια ότι οι περί ων πρόκειται πράξεις πρέπει να στηριχθούν σε νομική βάση που δεν έχει εφαρμογή *ratione materiae*, όπως εν προκειμένω το άρθρο 75 ΣΛΕΕ.
- 173 Στη συνέχεια, η διαφορά μεταξύ των άρθρων 75 ΣΛΕΕ και 215 ΣΛΕΕ όσον αφορά την ανάμειξη του Κοινοβουλίου απορρέει από επιλογή των συντακτών της Συνθήκης της Λισσαβώνας να του αναθέσουν ένα πιο περιορισμένο ρόλο όσον αφορά τη δράση της Ένωσης στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ (προαναφερθείσα στη σκέψη 161 απόφαση Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψη 82).
- 174 Τέλος, κατά το άρθρο 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, οι πράξεις που αφορά το άρθρο αυτό περιέχουν τις αναγκαίες διατάξεις περί νομικών εγγυήσεων (προαναφερθείσα στη σκέψη 161 απόφαση Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψη 83).
- 175 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται ότι το Συμβούλιο δεν υπέπεσε σε πλάνη όσον αφορά τη νομική βάση της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010.
- 176 Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11 πρέπει να απορριφθούν ως εν μέρει αλυσιτελείς και εν μέρει αβάσιμοι.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τους οποίους προβάλλονται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας απορρέουσες από το ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη τις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών

- 177 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας και προσέβαλε το δικαίωμά της ιδιοκτησίας.
- 178 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.
- 179 Κατά τη νομολογία, βάσει της αρχής της αναλογικότητας, η οποία περιλαμβάνεται στις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, η νομιμότητα της απαγορεύσεως μιας οικονομικής δραστηριότητας εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι τα απαγορευτικά μέτρα είναι κατάλληλα και αναγκαία για την επίτευξη των θεμιτών επιδιωκόμενων από την επίμαχη ρύθμιση σκοπών, νοουμένου ότι, όταν υπάρχει δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο δεσμευτικό μέτρο και ότι τα μειονεκτήματα που προκαλούνται δεν πρέπει να είναι δυσανάλογα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς (προαναφερθείσα στη σκέψη 10 απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 66).
- 180 Εν προκειμένω, πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι την αφορούν περιοριστικά μέτρα που βαίνουν πέραν των μέτρων που προβλέπονται στις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, ενώ οι προσβαλλόμενες πράξεις τεκμαίρεται ότι αντικατοπτρίζουν τις ίδιες αποφάσεις. Κατά συνέπεια, τα περιοριστικά μέτρα που την αφορούν είναι δυσανάλογα, δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν προσκομίζει καμία αντικειμενική δικαιολόγηση όσον αφορά τη διαφορά αυτή.
- 181 Συναφώς, στη σκέψη 169 προεκτέθηκε, αφενός, ότι, κατά τη νομολογία, το Συμβούλιο ήταν αρμόδιο να λάβει, βάσει των άρθρων 60 ΕΚ και 301 ΕΚ, περιοριστικά μέτρα βαίνοντα πέραν αυτών που αποφασίστηκαν από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών και, αφετέρου, ότι η διαπίστωση αυτή δύναται να μεταφερθεί στα περιοριστικά μέτρα που λαμβάνονται βάσει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ, όπως τα προβλεπόμενα από τον κανονισμό 961/2010 και τον κανονισμό 267/2012.
- 182 Το ίδιο συμπέρασμα ισχύει, κατ' αναλογία, για τα περιοριστικά μέτρα που λαμβάνονται βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, όπως τα προβλεπόμενα στην απόφαση 2010/413 και στις αποφάσεις που εκδόθηκαν για τη θέση της σε εφαρμογή. Πράγματι, ούτε το άρθρο 29 ΣΕΕ περιορίζει στη θέση σε εφαρμογή των μέτρων που αποφασίζονται από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών τις εξουσίες που το άρθρο αυτό παρέχει στο Συμβούλιο.
- 183 Κατά συνέπεια, απλώς και μόνο το γεγονός ότι τα περιοριστικά μέτρα που αφορούν την προσφεύγουσα βαίνουν πέραν αυτών που προβλέπονται από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών δεν συνεπάγεται ότι το Συμβούλιο παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας.
- 184 Επιπλέον, κακώς η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο όφειλε να παραθέσει «αντικειμενική δικαιολόγηση» όσον αφορά το ότι έλαβε αυτοτελή περιοριστικά μέτρα έναντι αυτής. Πράγματι, κατά τη νομολογία, αυτοτελή περιοριστικά μέτρα που αφορούν τις οντότητες που εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων έχουν θεμιτό σκοπό ο οποίος αντιστοιχεί στους σκοπούς που επιδιώκονται με τις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, δηλαδή το να εμποδιστούν η διάδοση των πυρηνικών όπλων και η χρηματοδότησή της. Επιπλέον, είναι κατάλληλα και αναγκαία για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προαναφερθείσα στη σκέψη 10 απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψεις 67 και 68). Υπό τις συνθήκες αυτές, το Συμβούλιο δεν όφειλε να παραθέσει στην προσφεύγουσα «αντικειμενική δικαιολόγηση», αλλά μόνο τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους εκτιμούσε ότι έχουν εφαρμογή επ' αυτής τα κριτήρια λήψεως αυτοτελών περιοριστικών μέτρων. Πάντως, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 86 έως 90 ανωτέρω, το Συμβούλιο τήρησε την υποχρέωση αυτή.

- 185 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση ότι τα περιοριστικά μέτρα που αφορούν την προσφεύγουσα είναι δυσανάλογα επειδή βαίνουν πέραν αυτών που προβλέπονται από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.
- 186 Δεύτερον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι τα περιοριστικά μέτρα που την αφορούν έχουν εφαρμογή όχι μόνον επί των δικών της κεφαλαίων, αλλά και επί των κεφαλαίων των καταθετών της, πράγμα που είναι ασύμβατο με τις εν λόγω αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών.
- 187 Πάντως, αφενός, όπως διατείνεται το Συμβούλιο, το άρθρο 20, παράγραφος 6, της αποφάσεως 2010/413, το άρθρο 9 του κανονισμού 423/2007, το άρθρο 18 του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 25 του κανονισμού 267/2012 παρέχουν στους πελάτες της προσφεύγουσας που τους ίδιους δεν αφορούν περιοριστικά μέτρα τη δυνατότητα να αποσύρουν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τα κεφάλαια που είχαν καταθέσει σε αυτήν πριν από τη λήψη των περιοριστικών μέτρων που την αφορούν. Κατά συνέπεια, το επιχείρημα της προσφεύγουσας στερείται πραγματικής βάσεως σχετικά με τους καταθέτες τους οποίους δεν αφορούν περιοριστικά μέτρα.
- 188 Αφετέρου, σχετικά με τους καταθέτες που τους ίδιους αφορούν περιοριστικά μέτρα, η αδυναμία αναλήψεως των κεφαλαίων τους που έχουν κατατεθεί στην προσφεύγουσα και αποτελούν το αντικείμενο δεσμεύσεως δεν είναι το αποτέλεσμα της λήψεως των περιοριστικών μέτρων που αφορούν την προσφεύγουσα, αλλά αυτών που αφορούν τις περί των πρόκειται οντότητες. Κατά συνέπεια, το γεγονός αυτό δεν δύναται να κλονίσει τη νομιμότητα των περιοριστικών μέτρων που αφορούν την προσφεύγουσα.
- 189 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11 πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι.
- Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τον οποίο προβάλλονται παράβαση του άρθρου 215 ΣΛΕΕ και του άρθρου 40 ΣΕΕ, καθώς και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως
- 190 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, στην υπόθεση T-7/11, ότι, εκδίδοντας τον κανονισμό 961/2010, το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 215 ΣΛΕΕ και το άρθρο 40 ΣΕΕ και παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.
- 191 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.
- 192 Πρώτον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι, ενώ το άρθρο 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ ορίζει ότι το Συμβούλιο «μπορεί» να λαμβάνει περιοριστικά μέτρα, πράγμα που συνεπάγεται ότι έχει διακριτική ευχέρεια συναφώς, η απόφαση 2010/413, η οποία εκδόθηκε στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ, επέβαλε στο Συμβούλιο τη λήψη των περιοριστικών μέτρων, κατά παράβαση του άρθρου 215 ΣΛΕΕ και, κατά συνέπεια, του άρθρου 40 ΣΕΕ.
- 193 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι, μολονότι η προηγούμενη έκδοση αποφάσεως σύμφωνα με το κεφάλαιο 2 του τίτλου V της Συνθήκης ΕΕ αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για να μπορέσει το Συμβούλιο να λάβει περιοριστικά μέτρα βάσει των εξουσιών που του παρέχει το άρθρο 215 ΣΛΕΕ, παρά ταύτα απλώς και μόνον η ύπαρξη τέτοιας αποφάσεως δεν δύναται να δημιουργήσει υποχρέωση του Συμβουλίου να λάβει τέτοια μέτρα.
- 194 Πράγματι, το Συμβούλιο παραμένει ελεύθερο να αξιολογεί, στο πλαίσιο της ασκήσεως των εξουσιών που του παρέχει η Συνθήκη ΛΕΕ, τα της θέσεως σε εφαρμογή των αποφάσεων που εκδίδονται σύμφωνα με το κεφάλαιο 2 του τίτλου V της Συνθήκης ΕΕ, περιλαμβανομένης της ενδεχόμενης λήψεως των περιοριστικών μέτρων που στηρίζονται στο άρθρο 215 ΣΛΕΕ.

- 195 Κατά συνέπεια, κακώς η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η απόφαση 2010/413 επιβάλλει στο Συμβούλιο να λάβει περιοριστικά μέτρα. Επομένως, δεν διαπιστώνεται παράβαση του άρθρου 215 ΣΛΕΕ ή του άρθρου 40 ΣΕΕ.
- 196 Δεύτερον, κατά την προσφεύγουσα, αντιθέτως προς αυτό που επιτάσσεται από το άρθρο 29 ΣΕΕ, η απόφαση 2010/413 δεν καθορίζει τη στάση της Ένωσης επί συγκεκριμένου ζητήματος γεωγραφικής ή θεματικής φύσεως, αλλά επιβάλλει συγκεκριμένες υποχρεώσεις στα κράτη μέλη και στα πρόσωπα που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους. Κατά συνέπεια, η εν λόγω απόφαση στερείται νομικής βάσεως, οπότε το Συμβούλιο, στηριζόμενο σε αυτή κατά την έκδοση του κανονισμού 961/2010, παρέβη το άρθρο 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.
- 197 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι στο άρθρο 29 ΣΕΕ δεν υπάρχει τίποτα που να αποκλείει ότι ο καθορισμός στάσεως επί ενός ζητήματος γεωγραφικής ή θεματικής φύσεως αφορά επίσης συγκεκριμένα μέτρα που πρέπει να τεθούν σε εφαρμογή από το σύνολο των κρατών μελών για την αντιμετώπιση ενός γεγονότος ή φαινομένου.
- 198 Τούτο ισχύει ακόμη περισσότερο επειδή το άρθρο 29 ΣΕΕ επιβάλλει στα κράτη μέλη να μεριμνούν ώστε οι εθνικές τους πολιτικές να συνάδουν με τις στάσεις που καθορίζονται κατ' αυτόν τον τρόπο. Πάντως, ο ακριβής καθορισμός τόσο των μέτρων που πρέπει να ληφθούν όσο και των προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που αφορούν τα ίδια μέτρα δύναται να αποδειχθεί αναγκαίος για να διασφαλιστεί συνεπής τήρηση της στάσεως του Συμβουλίου από το σύνολο των κρατών μελών.
- 199 Συναφώς, ο σκοπός που συνίσταται στο να εμποδιστούν η διάδοση των πυρηνικών όπλων και η χρηματοδότησή της, ο οποίος αποτελεί το υπόβαθρο της εκδόσεως της αποφάσεως 2010/413, επιδιώκεται, μεταξύ άλλων, με τη δέσμευση των κεφαλαίων ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών. Πάντως, η αποτελεσματικότητα τέτοιων μέτρων εξαρτάται, σε μεγάλο βαθμό, από την ομοιόμορφη και ταυτόχρονη θέση τους σε εφαρμογή από το σύνολο των κρατών μελών, η οποία με τη σειρά της εξαρτάται τόσο από τον ακριβή ορισμό του περιεχομένου τους όσο και των προσώπων, των οντοτήτων και των οργανισμών που τα μέτρα αυτά αφορούν.
- 200 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται ότι η απόφαση 2010/413 συνάδει με το άρθρο 29 ΣΕΕ. Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο χωρίς να παραβεί το άρθρο 215 ΣΛΕΕ παρέπεμψε σε αυτό κατά την έκδοση του κανονισμού 961/2010.
- 201 Τρίτον, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο κανονισμός 961/2010 και ο κανονισμός 267/2012 δεν περιέχουν τις αναγκαίες διατάξεις περί νομικών εγγυήσεων, αντιθέτως προς αυτό που επιτάσσεται από το άρθρο 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Επιπλέον, η έλλειψη τέτοιων διατάξεων, τόσο στον κανονισμό 961/2010 και τον κανονισμό 267/2012 όσο και στην απόφαση 2010/413, συνεπάγεται παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως σε σχέση με τις οντότητες τις οποίες αφορούν οι πράξεις που προβλέπουν περιοριστικά μέτρα λαμβανόμενα βάσει του άρθρου 75 ΣΛΕΕ. Κατά την προσφεύγουσα, στο πλαίσιο αυτό, οι διατάξεις του άρθρου 24 της αποφάσεως 2010/413, του άρθρου 36 του κανονισμού 961/2010 και του άρθρου 46 του κανονισμού 267/2012 δεν αποτελούν επαρκείς νομικές εγγυήσεις, λαμβανομένου υπόψη επίσης του ότι οι εγγυήσεις αυτές όντως δεν τέθηκαν σε εφαρμογή από το Συμβούλιο.
- 202 Εν προκειμένω, το επιχείρημα περί ελλείψεως νομικών εγγυήσεων στις περί των πρόκειται πράξεις στερείται πραγματικής βάσεως. Πράγματι, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 93 ανωτέρω, το άρθρο 24, παράγραφοι 3 και 4, της αποφάσεως 2010/413, το άρθρο 36, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 46, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 267/2012 περιέχουν διατάξεις οι οποίες εγγυώνται τα δικαιώματα άμυνας των οντοτήτων τις οποίες αφορούν περιοριστικά μέτρα που λαμβάνονται βάσει των νομοθετημάτων αυτών, η δε τήρηση των δικαιωμάτων αυτών αποτελεί το αντικείμενο ελέγχου από τον δικαστή της Ένωσης.

- 203 Στο πλαίσιο αυτό, το ζήτημα αν η απόφαση 2010/413, ο κανονισμός 961/2010 και ο κανονισμός 267/2012 προβλέπουν νομικές εγγυήσεις που απαιτεί το άρθρο 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ είναι χωριστό από το ζήτημα αν οι εγγυήσεις αυτές όντως τέθηκαν σε εφαρμογή από το Συμβούλιο κατά τη λήψη των περιοριστικών μέτρων έναντι των συγκεκριμένων προσώπων, οντοτήτων ή οργανισμών. Κατά συνέπεια, το επιχείρημα περί μη πραγματικής θέσεως σε εφαρμογή των εν λόγω μέτρων είναι αλυσιτελές στο πλαίσιο της αιτιάσεως περί παραβάσεως του άρθρου 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και περί συνακόλουθης παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Άλλωστε, η στο πλαίσιο της λήψεως και της διατηρήσεως των περιοριστικών μέτρων που αφορούν την προσφεύγουσα τήρηση των νομικών εγγυήσεων που προέβλεπαν η απόφαση 2010/413, ο κανονισμός 961/2010 και ο κανονισμός 267/2012 εξετάστηκε στις σκέψεις 76 έως 117 ανωτέρω, η δε εξέταση των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας δεν αποκάλυψε ελλείψεις νομιμότητας που να δικαιολογούν την ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων.
- 204 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αιτίαση περί παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως πρέπει να απορριφθεί, δεδομένου ότι στηρίζεται στην εσφαλμένη προκείμενη ότι δεν υπάρχουν νομικές εγγυήσεις στην απόφαση 2010/413, στον κανονισμό 961/2010 και στον κανονισμό 267/2012.
- 205 Επομένως, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο δεν παρέβη το άρθρο 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και δεν παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.
- 206 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11 πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αλυσιτελής και εν μέρει αβάσιμος.
- Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 23, παράγραφος 4, του κανονισμού 267/2012
- 207 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, στην υπόθεση T-7/11, ότι στερείται νομιμότητας το άρθρο 23, παράγραφος 4, του κανονισμού 267/2012, το οποίο απαγορεύει την παροχή ειδικευμένων υπηρεσιών οικονομικών επικοινωνιών στα πρόσωπα και στις οντότητες τις οποίες αφορούν τα περιοριστικά μέτρα.
- 208 Κατόπιν αυτού, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, με την αφορώσα τον κανονισμό 267/2012 προσαρμογή των αιτημάτων της που ζητήθηκε στις 30 Ιουλίου 2012, η προσφεύγουσα δεν ζήτησε την ακύρωση του άρθρου 23, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού ούτε εν προκειμένω προέβαλε ρητώς ένσταση ελλείψεως νομιμότητας υπό την έννοια του άρθρου 277 ΣΛΕΕ. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι επικαλέστηκε την περί ης πρόκειται διάταξη μόνο για να δείξει ότι ο κανονισμός 267/2012 εισήγαγε νέους περιορισμούς έναντι των οντοτήτων τις οποίες αφορούν τα περιοριστικά μέτρα.
- 209 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι είναι βάσιμος ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 23, παράγραφος 4, του κανονισμού 267/2012, η περίπτωση αυτή δεν δύναται να οδηγήσει στην αποδοχή του αιτήματος της προσφεύγουσας.
- 210 Κατά συνέπεια, ο έκτος λόγος ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11 πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.
- 211 Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω, οι προσφυγές πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ²¹² Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με σχετικό αίτημα του Συμβουλίου.
- ²¹³ Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρενέβησαν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, η Γαλλική Δημοκρατία, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ενώνει τις υποθέσεις T-35/10 και T-7/11 προς έκδοση κοινής αποφάσεως.
- 2) Απορρίπτει τις προσφυγές.
- 3) Η Bank Melli Iran φέρει, πέραν των δικαστικών της εξόδων, τα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 4) Η Γαλλική Δημοκρατία, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Σεπτεμβρίου 2013.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς.....	2
Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	5
Σκεπτικό	7
Επί του παραδεκτού	8
Επί των προσαρμογών των αιτημάτων της προσφεύγουσας.....	8
Επί του αιτήματος να ακυρωθεί όποιος μελλοντικός κανονισμός ή όποια μελλοντική απόφαση συμπληρώσει ή τροποποιήσει μια από τις προσβαλλόμενες πράξεις και θα βρίσκεται σε ισχύ κατά την ημερομηνία περατώσεως της προφορικής διαδικασίας	10
Επί της ουσίας	10

Επί της δυνατότητας της προσφεύγουσας να επικαλεστεί τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα	10
Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και του τρίτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τους οποίους προβάλλονται παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και παράβαση της υποχρέωσης του Συμβουλίου να επανεξετάσει υπό το πρίσμα των υποβληθεισών παρατηρήσεων τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν	12
– Επί της υποχρέωσης αιτιολογήσεως	14
– Επί της παραβιάσεως της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας	14
– Επί των πλημμελειών που φέρεται ότι επηρέασαν την επανεξέταση που έγινε από το Συμβούλιο .	16
– Επί της μη ατομικής κοινοποιήσεως του κανονισμού 267/2012 στην προσφεύγουσα	17
– Επί των άλλων φερόμενων παραβάσεων	17
Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και του τετάρτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τους οποίους προβάλλεται πλάνη περί την εκτίμηση κατά το μέρος που το Συμβούλιο θεώρησε ότι η προσφεύγουσα εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων	18
Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10, με τον οποίο προβάλλονται παράβαση ουσιωδών τύπων και πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά τη νομική βάση του κανονισμού 1100/2009, και του δευτέρου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τον οποίο προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά τη νομική βάση της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010.....	22
Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-35/10 και του πέμπτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τους οποίους προβάλλονται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας απορρέουσες από το ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη τις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών	25
Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τον οποίο προβάλλονται παράβαση του άρθρου 215 ΣΛΕΕ και του άρθρου 40 ΣΕΕ, καθώς και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ...	26
Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-7/11, με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 23, παράγραφος 4, του κανονισμού 267/2012	28
Επί των δικαστικών εξόδων	29